

အမှတ် ၁၅၂၊ ဇေယျသုခလမ်း၊ က-ရပ်ကွက်၊ သုဝဏ္ဏ
သင်္ဃန်းကျွန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ဝဇ္ဇာ နှစ်ပတ်စပတ်၊ ဝဇ္ဇာ နှစ်ပတ်စပတ်

sarpaymahar@gmail.com
www.facebook.com/maharsarpaypublishing
www.maharsarpay.com

ထုတ်ဝေခြင်း	တတိယအကြိမ် အောက်တိုဘာ၊ ၂၀၂၄ ခုနှစ်
စောင်ရေ	၅၀၀
မျက်နှာပိုးဒီဇိုင်း	နိုင်ငံစိုး
ထုတ်ဝေသူ	ဒေါ်သိမ့်သူစိုး (၀၁၂၈၅)
ပုံနှိပ်သူ	ဦးဝင်းမိုးမိုး(နန်းသင်ပုံနှိပ်တိုက်-၀၀၄၄၁) ၀၉၂၅၀၅၁၃၆၃၆ အမှတ်-၁၉၄-၁၉၆၊ ၃၉-လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့
စာစစ်	ချစ်ခိုင်စံ
စာအုပ်ချုပ်	ကိုမဲ (ငွေအိမ်စည်စာအုပ်ချုပ်လုပ်ငန်း) ၀၉၂၆၄၅၆၅၆၅၇
ဖြန့်ချိရေး	မဟာစာပေ အမှတ်-၁၅၂၊ ဇေယျသုခလမ်း၊ က-ရပ်ကွက်၊ သုဝဏ္ဏ၊ သာယာဝတီမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့ ဖုန်း - ၀၉၄၅၀၆၂၃၃၃၃ ၊ ၀၉၄၅၀၆၂၃၃၄၄
တန်ဖိုး	၂၀၀၀၀ ကျပ်

ကျော်အောင်

ကူလီ ၊ ကျော်အောင်
ရန်ကုန်၊ မဟာစာပေ ၊ ၂၀၂၄
စာ ၃၈၄ ၊ ၂၀.၅ × ၁၂.၅ ဝင်တီ
(၃) ကူလီ

ကလီ

ကျော်အောင် (မြန်မာပြန်)

COOLIE

B Y M U L K R A J A N A N D

မ ဟာ စာ ပေ (စာ စဉ် - ၁၃၀)

မိတ်ဆက်စကား

မြန်မာနိုင်ငံသည် လူဦးရေ သန်းခြောက်ရာရှိသော တရုတ်ပြည်ကြီးနှင့် လူဦးရေ သန်းလေးရာမျှရှိသော အိန္ဒိယပြည်ကြီးတို့၏ ကြားမှာ တည်ရှိသည်။ ဤပထဝီ အနေအထားသည်ပင်လျှင် မြန်မာ့သမိုင်းကို ထိရောက်စွာ ပြုပြင်ခဲ့ပေသည်။ ရှေ့လည်း ပြုပြင်မြဲ ပြုပြင်ပေဦးမည်။

ဗမာလူမျိုးတို့သည် တရုတ်ပြည် ကန်စုဒေသမှ ဆင်းသက်ခဲ့သည် ဟု လူမျိုးရေး အရင်းအမြစ်ဆိုင်ရာ ပညာရှင်များက အခိုင်အမာ ဆိုကြသည်။ ဗမာလူမျိုးတို့၏ ဘာသာစကားမှာ တရုတ်ပြည် ဘာသာစကားစုများမှ ဆင်းသက်ခဲ့သည်။ ဗမာဘာသာစကားသည် တရုတ်ပြည် အပါအဝင် တိဗက် ဘာသာစကားနှင့် ရင်းနှီးစွာ ဆက်သွယ်နေပေသည်။

သို့သော် ဗမာသည် မိမိ၏ ပြောစကားကို ရေးသားသောအခါ အိန္ဒိယပြည်မှ ရေးစာလုံးကို ယူ၍ ချဲ့ထွင်ပြုပြင် အသုံးပြုခဲ့သည်။ မြန်မာ့ ယဉ်ကျေးမှုနှင့် မြန်မာ့အတွေးအခေါ်တွင် များစွာ ဩဇာကြီးနေသော ဗုဒ္ဓ ဘာသာကို အိန္ဒိယပြည်မှ ယူခဲ့လေသည်။ မြန်မာဘုရင်တို့သည် အိန္ဒိယ ဘုရင်တို့၏ အဝတ်တန်ဆာကို အတုယူ၍ ပြုပြင်မွမ်းမံပြီး ဝတ်ဆင်ကြသည်။ မြန်မာဝန်ကြီး၊ မတ်ကြီးတို့သည် တရုတ်ဝန်ကြီး၊ မတ်ကြီးတို့၏ အဝတ်

တန်ဆာများကို အတုယူ၍ ပြုပြင်မွမ်းမံပြီး ဝတ်ဆင်ကြသည်။ ဗမာသည် တရုတ်လက်ဖက်ကို စားပြီး ကုလားကွမ်းကိုလည်း စားသည်။ ဗမာနီတိ ကျမ်းများနှင့် ဆုံးမစာများကို ကြည့်လျှင် ဗုဒ္ဓ၏ ဒေသနာများအပြင် တရုတ် ပညာရှိ ကွန်ဖြူးရှပ်(ကုန်ဖူးဝယ်)နှင့် ကုလား နီတိဆရာကြီး စာဏကျတို့၏ သြဝါဒများလည်း ပါဝင်နေသည်ကို တွေ့ရပေမည်။

အချုပ်အားဖြင့် ဆိုရလျှင် ယနေ့ ဗမာသည် ကုလား၊ တရုတ် တို့အား ရောမွှေပြီး ဗမာပင်ကိုနှင့် ပြုပြင်မွမ်းမံသော ဟင်းလေးအိုးကြီးပင် ဖြစ်သည်။

မဝေးသေးသော အတိတ်နှင့် မျက်မှောက် နိုင်ငံရေးဖြစ်စဉ်ကို ကြည့်ပါဦး။ အနောက်နိုင်ငံမှ ဝါဒသဘောတရား လှိုင်းလုံးကြီး အမျိုးမျိုး သည် ဗမာအား အမျိုးမျိုး ရိုက်ခတ်နေလင့်ကစား နောက်ဆုံး အဆုံးအဖြတ် ပေးသော သြဇာများမှာ ဂန္ဓီ၊ နေရူး၊ ဂျီရှိ၊ ရာနာဒီဗေ၊ အဂ္ဂိုလ်ဂိုရ်၊ စသော အိန္ဒိယခေါင်းဆောင်များ၏ အယူအဆ ဝါဒသဘောတရားများနှင့် ဆွန်ယက်ဆင်၊ မော်စီတုံး စသော တရုတ်ခေါင်းဆောင်ကြီးများ၏ ဝါဒသဘောတရား အယူ အဆများသာ ဖြစ်ခဲ့၊ ဖြစ်ဆဲ ဖြစ်ပေသည်။

ယင်းသို့သော အကြောင်းများကြောင့် တရုတ်ပြည်နှင့် အိန္ဒိယပြည် တို့၏ ကံကြမ္မာများသည် မြန်မာ့ကံကြမ္မာနှင့် ပူးကပ် ဆက်သွယ်နေသည်။ တရုတ်ပြည်နှင့် အိန္ဒိယပြည်တို့၏ ဖြစ်ရပ်များသည် မြန်မာနိုင်ငံ၏ ဖြစ်ရပ် များကို ပြုပြင်နိုင်သည်။ နောက်ဆုံး သတ္တုချကြည့်လျှင် တရုတ်ပြည်နှင့် အိန္ဒိယပြည်တို့၏ ဖြစ်စဉ်သမိုင်းများသည် ဗမာ့ဖြစ်စဉ်ကို အဆုံးအဖြတ် ပေးနိုင်၊ ပေးခဲ့၊ ပေးအံ့သော သြဇာများ ဖြစ်ပေသည်။

ထို့ကြောင့် ဗမာတို့သည် တရုတ်ပြည်နှင့် အိန္ဒိယပြည်အကြောင်းကို ကိုယ့်ပြည် ကိုယ့်အကြောင်းတမျှ သိအပ်ပေသည်။

ယခုအခါ တရုတ်အကြောင်းကို အတော်ပင် လေ့လာနေကြပြီ။ အိန္ဒိယအကြောင်းကိုကား ရှေးကလို ထိထိရောက်ရောက် မလေ့လာကြ တော့ပေ။ အိမ်နီးနားချင်းမို့ မလွှဲသာ၍ ကြားရသမျှလောက် နားထောင် ကြသည်နှင့် တူနေသည်။

ဤလို ဖြစ်နေချိန်တွင် ‘ကျော်အောင်’ ဘာသာပြန်၍ ထုတ်ဝေလိုက် သော မုလ်ခိရပ်ချီအာနန်၏ ‘ဂူလီ’ မှာ အိန္ဒိယပြည်၏ အကြောင်းကို ဗမာများသိရန် အခွင့်အလမ်းတစ်ခု ဖွင့်ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်နေပေသည်။

စစ်အတွင်းက အိန္ဒိယပြည်သို့ ကျွန်တော်တို့ သွားကြပြီး ရောက်ရောက်ချင်း ဒေလီမြို့မှာ အကျယ်ချုပ်ခံနေရစဉ် ဗဟိုအစိုးရ စုံထောက်မင်းကြီး၏ အစစ်အဆေး ခံရ၏။ အနားယူချိန်တွင် စုံထောက်မင်းကြီး၏ အခန်းရှိ ဗီရိုတွင် ‘အာနန်’ ၏ ‘ကူလီ’ နှင့် တခြားဝတ္ထုများကို ကျွန်တော် တွေ့သဖြင့် ဟိုတယ်သို့ ငှားလိုက်ပါရန် တောင်းပန်လေသည်။ ‘အာနန်’ ၏ စာပေများမှာ ညစ်ညမ်းသော စာပေများဖြစ်၍ အစိုးရက ပိတ်ပင်ထားသောကြောင့် မငှားနိုင်ပါဟု ဆိုလေသည်။

သို့ဖြင့် အင်္ဂလိပ်များ ကြီးစိုးစဉ်က အာနန်၏ ‘ကူလီ’ ကို မဟုတ်မတရား အကြောင်းပြပြီး ပိတ်ပင်ထားခဲ့သည်။ တကယ်စင်စစ် အိန္ဒိယတွင် ဗြိတိသျှတို့၏ ညစ်ညမ်းမှုများကို လူမသိအောင် အာနန်၏ စာအုပ်ကို ပိတ်ပင်ထားခြင်းသာလျှင် ဖြစ်သည်။

‘ကူလီ’ တွင် မူနူးသည် နွားကျောင်းသားဘဝမှ အိမ်စေခံဘဝသို့၊ ထိုမှတစ်ဖန် အိမ်ပြေးဘဝသို့၊ အိမ်ပြေးမှသည် ခေတ်မမီသော တိုင်းရင်းသားပိုင် အလုပ်ရုံတွင် ထမင်းစား ကျွန်ခံဘဝသို့၊ ယင်းမှသည် ကူလီဘဝသို့၊ ကူလီဘဝမှသည် ခေတ်မမီသော အင်္ဂလိပ်ပိုင် ဝါဂွမ်းစက်ရုံကြီးတွင် အလုပ်သမားဘဝသို့ ရောက်ခဲ့ပုံ တွေ့ရသည်။ မူနူးသည် အောက်လွှာတွင် ကျက်စားပြီး အပေါ်လွှာ၏ ခြယ်လှယ်သွေးစုပ်မှု အဝဝကို ဖော်ပြထားသည်။ အောက်လွှာတွင် ဟိန္ဒူ၊ မွတ်စလင် ဘာသာ အယူဝါဒကွဲခြင်း၊ ဇာတ်ကွဲခြင်း၊ လူမျိုးကွဲခြင်း အရင်းအမြစ် မရှိပုံကို ဖော်ပြထားသည်။ လူသား အားလုံးအတွက် ကွဲနေသည်မှာ အောက်လွှာနှင့် အထက်လွှာသာ ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရသည်။ အောက်လွှာသည် လူများစု ဖြစ်ကြောင်း၊ ထိုလူများစု၏ လွတ်လပ်ရေးအတွက် အောက်လွှာတို့သည် ဘာသာ အယူဝါဒ၊ ဇာတ်၊ လူမျိုး ကွဲမှုတွေ ကျော်နင်း၍ ကြိုးပမ်းရမည်ဖြစ်ကြောင်း ဖတ်ရင်း ဖတ်ရင်း သဘောပေါက်လာစေပေသည်။

ဤဝတ္ထုကို ဖတ်ရင်း ကျွန်တော်တို့သည် အင်္ဂလိပ်ကျွန်ဘဝက မွေးမြူခဲ့ကြသည့် ကုလား မုန်းတီးရေးစိတ်ဓာတ် ပျောက်ကွယ်နိုင်ပေသည်။ အိန္ဒိယဆင်းရဲသား လူထုကြီးကို ချစ်တတ်ပေလိမ့်မည်။ အိန္ဒိယ ဆင်းရဲသား လူထုကြီး၏ ဘဝလွတ်မြောက်ရေး တိုက်ပွဲများတွင် စိတ်ဝင်စားလာပေလိမ့်မည်။

အာနန်သည် ဝတ္ထုကို အင်္ဂလိပ်လို ရေးသူ ဖြစ်သည်။ ဆင်းရဲသား

လူထုအား လေ့လာကာ အပြင်မှနေ ရေးရသော ပညာရှင်လူတန်းစား တစ်ဦးသာ ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ဆင်းရဲသား လူထုကြားမှ ပေါက်ဖွား လာသော ဂေါ်ကီတို့လို ‘သရုပ်ဖော်’ စာရေးဆရာ အဆင့်အတန်းကို မမီ သော်လည်း ဆင်းရဲသားလူထုကို လှောင်ပြောင်သရော်သော၊ ဆင်းရဲသား လူထုဘဝ လွတ်မြောက်ရေးကို ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဖြစ်စေသော ပြင်ပမှ ပညာရှင် စာရေးသူမျိုး မဟုတ်ပေ။ ဆင်းရဲသားလူထုနှင့် တစ်သားတည်း ဆက်မနေသည့်တိုင် ဆင်းရဲသားလူထု ဘက်သားပင် ဖြစ်သည်။ ထို့အပြင် အိန္ဒိယပြည်၏ နယ်ချဲ့ပဒေသရာဇ် စနစ်ဟောင်းကို အကြင်နာ ကင်းမဲ့စွာ ဖော်ထုတ် ရှုတ်ချသူ ဖြစ်ပေသည်။

ဘာသာပြန်သူ ကျော်အောင်နှင့်ပတ်သက်၍ အနည်းငယ် ပြောလို သည်။

စာရေးဆရာအနေနှင့် ဘဝနှင့်အကြောင်းရာများကို နိုင်နင်းသူ၊ သရုပ်မှန် ဖော်ပြနိုင်သူ ဖြစ်သည်။ သို့သော် စာပေ အရေးအသားမှာ တောက်ပြောင်ခြင်း မရှိလှ (ဝါ) စာရေးဆရာအတတ်တွင် ကျွမ်းကျင်မှု လိုသေးသည်။ ထို့ကြောင့် ဘာသာပြန်သောအခါ၌ မပြေမပြစ်ရှိမှုများ တွေ့ရမည်။ ဘာသာပြန်ခြင်းမှာ ‘ရွက်ကြမ်းရေကျို’ သာ ဖြစ်နေသည်။ သို့သော် ကျော်အောင်၏ ထုံးစံအတိုင်း ဘဝအခြေအနေနှင့် အကြောင်းအရာ များကို သစ္စာရှိစွာ ဖော်ပြနိုင်သော ဘာသာပြန် ဖြစ်ပေရကား ကျွန်တော်တို့ လိုရင်းဖြစ်သည့် အိန္ဒိယအကြောင်းကို ဗမာက သိရေး၌ အထူးကျေးဇူး ကြီးပါပေကြောင်း ဖော်ပြရပေသတည်း။

သိန်းဖေမြင့်

၂၂.၉.၅၄

အခန်း (၁)

“မူနူး၊ မူနူး၊ ဟဲ့ မူနူး”

ကျူထရ်ကို ရွှံ့ဖြင့် သရွတ်ကိုင်ထားသော ပုပုပျပ်ပျပ် ရွှံ့တဲကလေး တစ်တဲ၏ ကဖျင်းအောက်မှ ‘ဂူဂျရီ’ သည် တကြော်ကြော် အော်လေသည်။ တောင်ကြားရွာကလေးမှ ကိုက်တစ်ရာခန့်ဝေးသော တောင်ပူစာကလေး၏ အစွန်းတွင် ထို ပုပုပျပ်ပျပ် ရွှံ့တဲကလေးကို တွေ့နိုင်လေသည်။ ဂူဂျရီ၏ စွန်မျက်လုံးကဲ့သို့သော မျက်လုံးအစုံသည် ရွှေရောင်ပြေးနေသော ဖုန် တထောင်းထောင်း ထနေသည့် ကမ်းမြောင်ကို ကျော်လွန်ကာ ပြားပြားဝပ် နေကြသော အိမ်များ၏ ဟိုမှာဘက်သို့ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို စူးစမ်းရှာဖွေ နေသည်။ ချစ်ချစ်တောက် ပူပြင်းလှသည့် နေရောင်တွင် သူ ရှာသူကို မတွေ့ရ။

“ဟဲ့၊ မူနူး၊ မူနူး၊ သေနာကောင်လေး၊ နင် ဘယ်များ သေနေ သလဲ၊ ဘယ် ပုန်းနေသလဲ၊ နင့်ဦးလေး ခု ပြန်တော့မှာဟဲ့၊ နင် သူနဲ့ လိုက်ရမယ်”

ဂူဂျရီသည် သံကြောင်သံသေးဖြင့် တစ်ခါ အော်ပြန်သည်။ တောင် ကုန်းကလေးအပေါ်မှ စီး၍ သူ့မျက်လုံးအစုံသည် သရက်ပင်အုပ် တစ်ဖက်ရှိ

ငွေရည်ဖြာသွန်း၍ စီးဝင်လာသော ‘ဘီး’ မြစ်ကမ်းသို့ ရောက်သွားပြန်သည်။ တစ်ဖန် လှိုင်းရိုက်၍ ကမ်း၏ ဟိုဘက် ဒီဘက်သို့ ကပ်လာသော ဘော့သိုက်များနှင့် မြစ်ကမ်းနံဘေးရှိ ချုံပုတ်များအကြားသို့ စူးစမ်းရှာဖွေပြန်သည်။

“မူနူး၊ ဟဲ့ သေနာကောင်”

ဒီတစ်ကြိမ်တွင်မူ ဂူဂျရီ၏ အသံမှာ ဒေါသသံပါလာ၍ အမြင့်ဆုံး တက်သွားလေသည်။

“နင် ဘယ်သွားသေနေသလဲ၊ မြန်မြန်လာခဲ့ဟဲ့”

ငှက်ဆိုးထိုးသံကဲ့သို့ အမင်္ဂလာကို ဆောင်သော သူ့အဒေါ်၏ အသံသည် တောင်ကြားရွာကလေးမှ ပဲ့တင်ထပ်ကာ မူနူး၏ နားအဝသို့ သံရည်ပူ လောင်းသကဲ့သို့ ပူပူလောင်လောင် ဝင်သွားကြလေသည်။

မူနူးသည် တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်။ သူ ပုန်းနေသော သရက်ပင်ရိပ်မှ ထလာကာ ဂူဂျရီ၏ အပြာရောင်ကိုယ်သည် တဲရှေ့မှ ပျောက်ကွယ်သွား၊ မသွားကိုသာ အကဲခတ်ကြည့်နေသည်။ သူသည် ဘီးမြစ်ကမ်းတွင် နွားကျောင်းနေရာမှ ကျွဲ၊ နွားများ မြစ်သို့ ရေဆင်းစိမ်သည်တွင် အပန်းဖြေရင်း ကစားနေလေသည်။ ချစ်ချစ်တောက်ပူသော နေကြောင့် ကျွဲ၊ နွားတို့မှာ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ကာ ရေဆင်းစိမ်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

“မင့်အဒေါ်က ခေါ်နေတယ်ကွ”

မြေပိုင်ရှင်သား ‘ဂျေဆင်း’ က အဝတ်ကင်းသော မူနူးကို တံတောင်ဖြင့် တွက်၍ ပြောလေသည်။ ဂျေဆင်းမှာ သပ်ရပ်စွာ ဝတ်စား ဆင်ပြင်ထားလေသည်။

“ဟေ့၊ မင်း မကြားဘူးလားကွ တောသား၊ တောင်ပေါ်သား၊ မင်း အဒေါ်ကို တစ်နေ့လုံး ဒီလိုပဲ အော်ခေါ်နေစေမလား”

ဂျေဆင်းမှာ မူနူး၏ ရန်ဖက် ဖြစ်လေသည်။ ဘီရှန်၊ ဘီရှန်ဘာနှင့် တခြားရွာမှ ကလေးများမှာ မူနူးနှင့် သင့်မြတ်သော အပေါင်းအဖော် ကစားဖက်များ ဖြစ်ကြ၍ ဂျေဆင်းက မနာလိုခြင်း ဖြစ်လေသည်။ မြို့သို့ သူ့ဦးလေးနှင့် အတူလိုက်ရမည်ကို မူနူး သိလေသည်။ သို့ကြောင့် မူနူး မြန်နိုင်သမျှ မြန်မြန် ရွာမှ ထွက်ခွာစေလို၍ ဖြစ်သည်။

“မသွားနဲ့ဦးဟ”

ခပ်ဝဝ ဘီရှန်က မြှောက်ပေးလေသည်။

“မင်း အဒေါ်က မင်းကို ခိုင်းချင်လို့ ခေါ်တာ”

ဘီရှန်သည် ဂျေဆင်းဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“မင်းက မူနူးကို သူ့အဒေါ်က ခေါ်တာ မသွားတာနဲ့ တောသားလေး၊ တောင်ပေါ်သားလေးနဲ့၊ မင်းကတော့ မင်းအမေက နေပူလို့ အိမ်ထဲက မထွက်ဖို့ပြောတော့ ဆဲလား ဆိုလားနဲ့၊ မင်းက ကျောင်းလည်း မသွားဘူး၊ မင်း အဖေက တစ်နေ့ မုန့်ဖိုး တစ်မူးတောင် ပေးတယ်၊ တို့ကျောင်းသွားတယ်၊ ကျောင်းပိတ်တော့ အိမ်က အလုပ် လုပ်တယ်၊ ဟော၊ ခု နွားကျောင်းတယ်၊ မင်းကသာ အပျင်းထူတာ၊ သတ္တိလည်း မရှိဘူး၊ သရက်သီးမှ မခိုးရဲဘူး၊ ဒါတွေ မူနူး ခိုးတာကွ၊ သူ မပြန်ခင် အရင်စားပါစေ၊ မင်း မစားရဘူး”

“ငါ သရက်သီး ခိုးမစားဘူးကွ၊ ဝယ်စားတယ်၊ မူနူးကို ငါ အိမ်အပြန်ခိုင်းတာက သူ့အဒေါ်က ကြောက်စရာကောင်းတယ်၊ သူ့တူကို တို့က ဆွဲထားတယ်ဆိုပြီး ဆူမှာ၊ ပြီးတော့ သူ သူဦးလေးနဲ့ ဒီနေ့ မြို့ကို လိုက်ရမှာ”

“မူနူး၊ မင်း တကယ် မြို့ကို သွားရမှာလား”

အငယ်ဆုံး ဘီရှန်ဘာကလေးက မေးလေသည်။

“အေး၊ ငါ ဒီနေ့ မနက်ပဲ သွားမယ်”

“မင်း ခုမှ ဆယ်လေးနှစ် ရှိသေးတယ်၊ နောက်ပြီး အတန်းကလည်း ငါးတန်း ရောက်သေးတယ်၊ ဒီတော့”

“အို၊ ငါ့အဒေါ်က ငါ့ကို အလကား ကျွေးမထားချင်ဘူးကွ၊ ပိုက်ဆံရှာခိုင်းလှပြီ၊ သူက ပြောတယ်၊ သူ့မှာ ငါ့အစား သားအရင်း တစ်ယောက် ရချင်တယ်တဲ့၊ ငါ့ဦးလေးကတော့ ငါဟာ ငါ့ဝမ်းငါ့ကျောင်းဖို့ အရွယ်ရောက်ပြီတဲ့၊ ရှန်နဂါက သူ အလုပ်လုပ်တဲ့ ဘဏ်တိုက်က ဘာဘူတစ်ယောက်ရဲ့ အိမ်မှ ငါ နေရမယ်တဲ့”

“ရှန်နဂါမှာ နေရမှာ၊ ဇိမ်ပဲ ဆရာ”

ဂျေဆင်းက ဤသို့ ပြောပြီး မူနူးကို မနာလိုသော မျက်လုံးဖြင့် ကြည့်လေသည်။ သူ့အတွေးကတော့ ရှန်နဂါတွင် အဝတ်လှလှ၊ အစားကောင်းကောင်း၊ ကစားစရာ အရုပ်လှလှကလေးများသို့သာ ဝဲလည်နေလေသည်။

မူနူးက ပြုံးလေသည်။ အကယ်၍ သူ ဒီရွာမှာ ဒီနေ့ နောက်ဆုံး နေခြင်းမဖြစ်ခဲ့လျှင် ဘီရှန်တို့အပေါ် ဆရာ မလုပ်နိုင်အောင် ဂျေဆင်း

မျက်ခွက် လက်သီးစာ ကျွေးမည်ဟု တွေးတောကာ သဘောပေါက်၍ ပြုံးမိ၏။

မူနူးမှာ အသက်ငယ်သော်လည်း သူ ဒီဒုက္ခဘုံကြီးထဲသို့ ရောက်အောင် ဂျေဆင်း အဖေက ဘယ်သို့ ပို့ဆောင်လိုက်သည်ကို အရိပ်အမြွက်မျှ သိလေသည်။

သူ့အဖေ၏ ငါးဧကမျှသော လယ်ကွက်မှာ ဂျေဆင်းအဖေလက်သို့ အတိုး၊ အရင်း မဆပ်နိုင်၍ ပုံအပ်လိုက်ရသည်။ ထိုစဉ်က မိုးကလည်း မကောင်း၊ စပါးထွက်ကလည်း နည်း၍ သူ့အဖေ မွဲပြာကျရလေသည်။ သူ့အဖေမှာ စိတ်ဆင်းရဲပြီး သေသွားကာ သူ့အမေတို့ကို တစ်ပိုင်မျှ မချမ်းသာသော သူတောင်းစား ဘဝမျိုးဖြင့် ထားခဲ့လေသည်။ ကလေးငယ်တစ်ယောက်၊ မောင်တစ်ယောက်နှင့် မူနူးအမေမှာ ယောင်ချာချာ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ လယ်ရှင်များထံတွင် သူ့အမေမှာ စပါးကြိတ်ထိုးရသည်။ ဤသို့ဖြင့် ဒဏ်ပိကာ မူနူး အမေလည်း သေပွဲဝင်ရရှာသည်။

“မင်း ဘယ်တော့မှ ပြန်မလာတော့ဘူးပေါ့”

ဂျေဆင်းက မေး၏။

“မပြန်ဘူး၊ ငါ ဘယ်တော့မှ မပြန်တော့ဘူး”

မူနူးသည် စိတ်ထဲက ရှိသည့်အတိုင်း မပြော၊ မုသား သုံးလိုက်သည်။ တကယ်ဆိုတော့ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ သူ့အဒေါ်၏ ဆူပူသံ၊ ဆဲသံ၊ ဟိုဟာခိုင်း၊ ဒီဟာခိုင်း၊ ကျွဲ၊ နွား တိရစ္ဆာန်ထက်ပင် သူ့ကို အသေအလဲရိုက်၊ ဒီလို ပတ်ဝန်းကျင်မှာ နေရသော်လည်း ဒီမြေ၊ ဒီရွာမှာ ဒီအပေါင်းအဖော်များနှင့်သာ နေချင်သည်။ မြို့ကို သူ မသွားချင်။ သို့သော်လည်း မပြန်လာတော့ဘူးဟု ပြောခြင်းသည် ဂျေဆင်းကို ပို၍ စိတ်ဆင်းရဲကာ မနာလိုစိတ် ပွားများစေမည်ဟု သူ ထင်၍ မုသား ဆင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မြို့အကြောင်းကို မူနူး အိပ်မက် မက်ကြည့်လေသည်။ ရွာမှ လူကြီးများ မြို့က ပြန်လာလျှင် မြို့မှ အင်္ဂလိပ်ကြီးများ၊ သူဌေးကြီးများ၊ ဘာဘူကြီးများ မည်သို့ ပိုး၊ ဖဲ၊ ကတ္တီပါများ ဝတ်ကြပုံ၊ ဘယ်သို့ စားကောင်းသောက်ဖွယ်တို့ကို စားကြပုံများကို ပြောကြသည်။ အထူးသဖြင့်သူ လေးတန်းတုန်းက လောကဓာတ် အခြေခံစာအုပ်တွင် သင်ကြားရသည့် စက်များအကြောင်းကို စိတ်ဝင်စားလေသည်။ ဒါပေမဲ့ သူ အတန်းတွေ

တက်၊ စာမေးပွဲတွေ အောင်ပြီးမှ ဒီလို စက်များလုပ်ရန် မြို့သို့ သွားချင်သည်။

ခုလိုအချိန်တွင် သူ့အပေါင်းအဖော်နှင့် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ကစားကာ သရက်သီးခိုး၍ နေ့လယ် ညောင်ပင်ရိပ်တွင် တစ်ရေးတစ်မော အိပ်ရင်း၊ စကားပြောရင်း သရက်သီး ချဉ်ပြုံးပြုံး စားရသည်ကို သူ နှစ်ခြိုက်လေသည်။ ယခုလို ရာသီတွင် သရက်သီးသာ မဟုတ်၊ တခြားသစ်သီးများလည်း ပေါသည်။ ဆယ့်နှစ်ရာသီ မပြတ်လည်း သူတို့အရပ်တွင် သီးရွက်ပေါသည်။ မိုးဦးကျလျှင် ရွှေရောင်ဝင်းနေသော သရက်သီးတို့ မြေသို့ ကြွေကျသည်။ ဆောင်းရာသီ ရောက်လျှင် ကြံခင်းစောင့် အိပ်ပျော်နေခိုက် ကြံပင်ချိုးရ သည်မှာလည်း ပျော်စရာကောင်းသည်။

‘ငါ သစ်ပင်ပေါ်မှာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ မြေကြီးလည်း မရောက်ခင် လေထဲမှာ ငါ့ကို ဖမ်းနိုင်ပါ့မလားကွာ’

ဤသို့ သစ်ပင်ပေါ်မှ ခုန်ချရင်း မေးကာ ကစားကြသည်။ မူနူးမှာ သစ်ပင်တက် ကျွမ်းကျင်လေသည်။ မျောက်ကဲ့သို့ လျင်မြန်သည်။ မျောက် လွှဲကျော်ကဲ့သို့ပင် တစ်ပင်မှ တစ်ပင်၊ တစ်ကိုင်းမှ တစ်ကိုင်း ခုန်ကူးနိုင် သည်။

သူတို့ နေသော တောင်ကြားကလေးမှာ သဘာဝအားဖြင့် သာသာ ယာယာ ရှိ၏။

လေညင်းများသွင်းလျှင် ပျော်မြူးစရာ ကောင်းသည်။ ဖားများက အော်၍ လိပ်ပြာတို့က နေခြည်ရောင်စုံ ကွန့်မြူးကာ ငှက်တို့က သဘာဝ တေးကို သီကျူးကြသည်။

မူနူး၏စိတ်မှာ သဘာဝ၏ အလှတွင် ယစ်မူးနေမိသည်။ သူ့စိတ် တွင်မူ သူ နှစ်သက်သော၊ သူ တောင့်တသော လောကဓာတ်ပညာ အခြေခံ ဖတ်စာအုပ်မှ စက်များ သူ့ထံသို့ ပြေးလာသည်ကိုသာ ငွေရောင် ပြေးသော ဘီးမြစ်ကမ်း၏ သဲဖြူဖြူဖွေး သောင်ပြင်မှ ခွာရသည်ထက် ပို၍ လိုလားပြန်သည်။

သို့သော်

“မူနူး၊ မူနူး၊ ဟဲ့ မူနူး၊ ဂူး၊ ဂူး”

သူ့အဒေါ်က ထပ်၍ ခေါ်ပြန်၏။ မေးရိုးကားကား၊ စူးရှတောက် ပြောင်သော မျက်လုံးအစုံ၊ နှာခေါင်းချွန်ချွန်၊ နှုတ်ခမ်းပါးပါးတို့ကို ဆံပင် နက်နက်က ဘောင်သွင်းထားသော သူ့အဒေါ်၏ မျက်နှာမှာ မူနူး၏ အာရုံ

တွင် ရစ်ဝဲနေလေသည်။

မူနူးသည် သရက်ပင်ရိပ်မှ ထလေသည်။ အားလုံးသော သူ့အပေါင်းအဖော်များ၊ ဂျေဆင်းရောပင် နေရာမှ ထကြလေသည်။ မူနူးသည် မြစ်ကမ်းမှ နွားများကို အော်ခေါ်၏။ ဘီရှန်၊ ဘီရှန်ဘာတို့ကလည်း နွားများကို အော်၍ ခေါ်နေကြသည်။

အရိုး ငေါငေါထွက်နေသော တင်ပါးဆုံကို ဖြည်းဖြည်းသယ်ကာ ကိုယ်ထည် သေးသေး၊ ချိုကားကား ကွဲတို့သည် ရေမှ လူးလဲထပြီး ရွံ့ရည် တစက်စက် အမြီးမှ ခါရင်း သူတို့ သခင်များရှေ့မှ ရွာဆီသို့ သွား ကြလေသည်။ ခါတိုင်းကဲ့သို့ ရိုက်သံ၊ ဆိုသံ၊ အော်သံများ မကြားမီ သူတို့သည် သခင်လေးများ အလိုတော်ကျ ရွာသို့ ခပ်သုတ်သုတ် ခရီးနှင် ကြသည်။

တောင်ပေါ်သား မူနူး မြို့ကြီးရပ်ကြီးသို့ သွားမည့်နေ့ ဖြစ်၍လား မသိရ၊ သူတို့ ခြေလှမ်းကတော့ ယနေ့မှ ထူးခြားသည်။

အခန်း (၂)

“နွေးကွေးလိုက်တာ၊ မြန်မြန်လျှောက်ကွ၊ မြန်မြန်လျှောက်၊ သေနာ
ကောင်လေး”

အိန္ဒိယ အင်ပီရီရယ်ဘဏ် (Imperial Bank of India) မှ
ချာပရာစီဒရာရမ်းက သူ့တူကို အော်ငေါက်၏။ ဒရာရမ်းသည် ကြွားကြွား
ဝံ့ဝံ့သော စစ်သားခြေလှမ်းဖြင့် လှမ်းရင်း မူနူး၏ လက်ကို ခပ်ဆောင့်ဆောင့်
ဆွဲလိုက်သည်။ နေခြည်အလက် ဒရာရမ်း၏ အနီရောင် အင်္ကျီတွင် ပိတ်ဖြူ
စလွယ်သိုင်းမှ ကြေးဝါဘဏ်တံဆိပ် အဝိုင်းသည် တလက်လက် ဝင်းနေ
လေသည်။

မူနူးသည် ဆယ်တစ်မိုင်ခန့် ခြေကျင် လျှောက်ရသဖြင့် ခြေဖဝါးများ
နီရဲလာကာ အပန်းဖြေရန် ထိုင်လိုက်သည်။ နေကလည်း နီနီရဲ၍ ချစ်ချစ်
တောက် ပူလျက်ပင် ရှိသည်။ သူ့ဦးလေး ဒရာရမ်း၏ စစ်သားအင်္ကျီကို
ဆင်မြန်းထားသဖြင့် မူနူး တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ချွေးပြန်လျက် ရှိသည်။ အင်္ကျီ
ဖားလျားကြီးကြောင့် လူပြက်နှင့် တူနေသည်။ ရွှေရောင် ထနေသော
ဖုန်လုံးက သူ့နှာဝသို့ ဝင်တိုးသည်။ မူနူး နှာခေါင်း ရှုံ့လိုက်၏။ ရှေ့မှ
မောင်းသွားသော လှည်းက ဖုန်လုံးကို တထောင်းထောင်း ထစေသည်။

သူ့ မျက်နှာမှာလည်း ဖုန်အလိမ်းလိမ်း ကပ်နေသည်။ မျက်တောင်ပေါ်တွင်လည်း ဖုန်မှုန့်တို့ အစီအရီ တန်းစီနေကြလေသည်။ သူ၏ ကိုယ်တွင်းမှ သွေးများ ဆူပွက်ကာ ချွေးအဖြစ် ကိုယ်အပြင်သို့ တိုးထွက်လာကြ၏။ သူ့ကိုယ်တိုင်မှာတော့ နေအရှိန်ကြောင့် ခြောက်ကပ်နေလေသည်။

“မြန်မြန်ကွ၊ ငါ ရုံးချိန် မမီဘဲ နေမယ်”

ဒရာရမ်းက အော်ပြန်၏။ အမှန်စင်စစ် ဒီနေ့မှာ ဘဏ်တိုက်တွင် သူ ခွင့်ယူထားသောနေ့ ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူ့တူ မူနူးဘေးက ဖြတ်သွားသော လမ်းသွားလမ်းလာ တောသားတို့၏ အထင်ကြီးခြင်းကို ခံယူရန် ဖြစ်လေသည်။ သူ ဘယ်မျှ အင်္ဂလိပ် အရှင်သခင်များ၏ အလုပ်တွင် အရေးပါကြောင်း သိစေလို၍ ဖြစ်သည်။

မူနူးသည် မျက်ရည် တပေါက်ပေါက်ကျကာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပင် သနားမိလေသည်။

“ခြေထောက် နာလာပြီ ဦးလေးရဲ့”

“လာစမ်းကွာ၊ လာစမ်း၊ မင်းကို ဖိနပ်တစ်ရန် မင်းရဲ့ နောက်ရမယ့် လခထဲက ငါ ဝယ်ပေးမယ်”

“ကျွန်တော် မလျှောက်နိုင်တော့ဘူးဗျ”

ရှေ့မှ လှည်းတစ်စီးရပ်သံ ကြား၍ မူနူးက သူ့ဦးလေးကို အသံ ပျော့ပျော့ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဦးလေးပြောရင် ကျွန်တော် လှည်းပေါ် တက်လိုက်နိုင်မှာပေါ့၊ လှည်းသမားကို ပြောပါဗျ”

“နေပါစေကွ၊ သူ မင်းကို တင်မောင်းရရင် လှည်းခ တောင်းနေမယ်”

ဒရာရမ်းက ဤစကားကို ခပ်ကျယ်ကျယ် ပြောလိုက်သည်။ သို့မှသာ လှည်းသမားကြား၍ သူ့တူကို အခ မပေးရဘဲ လှည်းပေါ် တင်ခေါ်ရန် ဖြစ်သည်။ (ငါ့ကဲ့သို့သော အင်္ဂလိပ်မင်းဘုရားတို့၏ ဘဏ်တိုက်မှ ချာပရာစီ တစ်ဦးတစ်ယောက်က လှည်းသမားကို အောက်ကျို့ကာ မပြောသင့်) ဤသို့ ဒရာရမ်း သဘောရလေသည်။

“ခင်ဗျား ချာပရာစီ ဘဝကို သိပ်အထင်ကြီးမနေနဲ့ဗျို့၊ ကလေးကို ဒီပေါ် တင်လိုက်၊ ခင်ဗျားလည်း လှည်းပေါ်တက်ပြီးလိုက်၊ ခင်ဗျား အကျို့ နီကြီးနဲ့ တစ်ကိုယ်လုံး လောင်နေမယ်”

လှည်းသမားက ဒရာရမ်း၏ အမူအရာကို ရိပ်မိကာ ပြောလိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင်၊ မင်း ဘာဟောင်တာလဲ၊ မင်းကို ငါ ဘာမှ မပြောဘူးကွ၊ မင်းလမ်း မင်းသွား၊ ငါ မင်းကို ထောင်ချပစ်လိုက်မယ် သိလား၊ ငါ အစိုးရအမှုထမ်းဆိုတာ မင်း မသိဘူးလား”

“ကောင်းပါပြီဗျာ၊ ခင်ဗျားဘဝကို သိပ်အထင်ကြီးနေ၊ ကောင်လေးတော့ ဖိနပ်မပါဘဲ နေပူထဲ လျှောက်စေပေါ့”

လှည်းသမားက စိတ်မရှည်တော့ဘဲ မောင်းသွားလေသည်။

“ထစမ်းကွာ ခွေးကောင်လေး၊ မင်း ငါ့ဂုဏ်ကို ဖျက်မယ့်ကောင်၊ ထစမ်းလို့ ဆိုနေ၊ ငါ သတ်လိုက်ရမလား”

မူနူးသည် သူ့ဦးလေးစိတ်ကို သိ၏။ သူ့ဦးလေးက တစ်ခါ ငေါက်ပြီးလျှင် နောက် လက်ပါ ပါတတ်သည်။ သူ့ကျောကို တဖြန်းဖြန်း ရိုက်လိမ့်မည်။ ထို့ကြောင့် မျက်ရည်စကို သုတ်ကာ ခြေထောက်ကို ထော့နဲ့ ထော့နဲ့နှင့် ဖော့၍ နင်းရင်း ဦးလေးနောက်သို့ တကောက်ကောက် လိုက်ရလေသည်။ စိတ်ထဲကတော့ ဒရာရမ်းကို ကျိန်ဆဲနေလေသည်။

တောင်ကုန်းမှ မြေပြင် လူသွားလမ်းသို့ ရောက်ခဲ့သည်။

ကိုက်တစ်ရာခန့် လျှောက်မိလျှင် မူနူး ခြေထောက်မှာ လျှောက်သား ရသွားသည်။ သူ့နှလုံးသားမှာ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်၍ သူ့ခေါင်းမှာ စိတ်ကူး စိတ်သန်းများဖြင့် ကျယ်ပြန့်နေသည်။ ကျောက်စရစ်ခဲများပေါ်ကို လျှောက်ရင်း လိုက်ပါလာခဲ့ရသည်။ နောက်ဆုံး မတတ်သာ၍ ဦးလေးနောက်မှ လက်ကိုင်ဆွဲရင်း ခြေဖျားထောက် လိုက်သွားလေသည်။

ခဏမျှ လျှောက်မိလျှင် တောင်အောက်မှ ဖြူဖွေးသော သွပ်မိုးများဖြင့် ပြားပြားဝပ်နေသော ‘ရှန်နဂါ’ ကို မြင်ရလေသည်။ ခရီးအဆုံးသတ်ခါနီး၍ ခြေထောက် နာသည်ကိုပင် မူနူး သတိမထားနိုင်ဘဲ ဝမ်းအသာကြီးသာနေလေသည်။

အရှေ့တောင်စွယ်မှ နေလုံး ထွက်ပြူပြီဖြစ်၍ ‘ရှန်နဂါ’ ၏ အိမ်ခေါင်မိုးများမှာ နေခြည်တွင် လက်လက်ဝင်းနေကြသည်။ အစအဆုံး မရှိသော တောင်တန်းများကို လျှောက်ရမည်ထင်သည့် မူနူးမှာ ‘ရှန်နဂါ’ ကို မြင်မှ သက်ပြင်းချနိုင်လေသည်။ တဖြည်းဖြည်း သူတို့ တူအရီး မြို့သို့ ဝင်ခဲ့ကြလေသည်။

လမ်းလုံးပြည့် ရှုပ်ယှက်ခတ်မျှ သွားလာနေကြသော ယာဉ်များကို မူနူးမှာ မျက်လုံး ပြူးပြူးပြီပြီ၊ ပါးစပ် အဟောင်းသားနှင့် တအံ့တဩ ကြည့်နေမိသည်။

တချို့လည်း ဘီး နှစ်ဘီးသာ ပါသည်။ တချို့မှာတော့ သေတ္တာကို မှောက်ထားသည့် သဏ္ဌာန်များ ဖြစ်သည်။ တချို့ကလည်း ဘီးလေးခု တပ်ထားကြသည်။ ရော်ဘာ သားရေလုံးကြီးတွေ လိမ့်လာသည်ကိုလည်း မြင်ရသည်။ မြင်းမပါဘဲ သူတို့ဘာသာ တလိမ့်လိမ့် သွားကြသည်။ မြန်လိုက် သည်မှာလည်း လျှပ်တစ်ပြက် အတွင်းမှာပင် မူနူးဘေးမှ လေး၊ ငါး၊ ဆယ်စင်း ဖြတ်သွားကြလေသည်။ အံ့ဩစရာ အကောင်းဆုံးမှာတော့ သံအိမ် ကြီးများ သံလမ်းပေါ်တွင် လိမ့်နေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ရှေ့ဆုံးမှ သံအိမ် ကြီးက မီးခိုး တလူလူ ထုတ်ကာ စူးရှရှ အသံတစ်ခုကို အော်လေသည်။ နောက်မှလည်း သံအိမ်များ ပါသေးသည်။ နောက်မှ သံအိမ်တို့မှာ မှန်ပြတင်း များ တပ်ထားလေသည်။ စူးရှသော အသံကို ကြားလိုက်ရလျှင် မူနူး အသည်းနှလုံးမှာ လည်ချောင်းအထိ ခုန်တက်သွားလေသည်။

“ဟိုအကောင်ကြီးက ဘာကောင်ကြီးလဲ ဦးလေး”

သူက ဦးလေးထံမှ ဗဟုသုတ စုဆောင်းရမည်ဟု တွေးမိကာ ဦးလေးကို မေးလိုက်သည်။

“အဲဒါဟာ မီးရထား ခေါင်းတွဲကွ၊ အင်ဂျင်နဲ့”

မြို့ရောက်လာ၍ တောင်ပေါ်တွင် ဗိုလ်ကျသလို မကျနိုင်မှန်း သိသဖြင့် ဒရာရမ်းက ညင်ညင်သာသာ ဖြေလေသည်။ သူ့ဦးလေးမှာ မနက်ဖြန်ဆိုလျှင် ချာပရာစီဆိုသော ကျွန်တိုင်း ဆင်းရဲဦးမည်ဖြစ်၍ ကျွန်မွေး ကျွန်တောင် ပြောင်ဦးတော့မည်။

မူနူးသည် အနက်ကောင် သတ္တဝါကြီးကို တအံ့တဩ ကြည့်နေမိ ပြန်သည်။ မီးရထားသည် ပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် အရှိန်သတ်လိုက်သည်။ တွဲများမှ မိန်းမ၊ ယောက်ျား၊ ကလေး၊ လူကြီးများ ပိုး၊ ဖဲ၊ ကတ္တီပါတို့ ဆင်ယင်ကာ ဆင်းလာကြသည်။

‘အမယ်လေး၊ အံ့ဩစရာပဲ’

မူနူးသည် ဤသို့ စိတ်၌ ရေရွတ်မိလေသည်။

“ဒီလူတွေ ဘယ်နွားတွေကျောင်း၊ ဘယ်လယ်ထွန်သလဲ ဦးလေး”

“သူတို့မှာ ကျွဲ၊ နွားတွေ၊ လယ်ယာတွေ မရှိဘူးကွ၊ တောက

လူမိုက်တွေသာ လယ်ထွန်ပြီး နွားကျောင်းတာကွ”

ဒရာရမ်းက မူနူးကို တရားပြလေသည်။

“ဒါဖြင့် သူတို့ ဘယ်လို ထမင်းစားသလဲ ဦးလေးရဲ့”

“အို၊ မင်းကလဲ၊ သူတို့မှာ ငွေရှိတယ်ကွ၊ ငါတို့ဘဏ်မှာ သူတို့ ငွေတွေ သိန်းချီပြီး ရှိတယ်၊ မင်းတို့ဆီက ဆန်တွေ ဝယ်၊ ဂျုံတွေ ဝယ်၊ ဒါတွေကို ဂျုံမှုန့်ဖြစ်အောင်လုပ်၊ ဆန်စက်မှာ ကြိတ်ပြီးတော့ အင်္ဂလိပ် တွေကို ရောင်းတယ်၊ ဒါမှမဟုတ် ဝါဂွမ်းတွေ ဝယ်ပြီးတော့ ချည်ငင်၊ အင်္ကျီစ ရက်ရောင်း၊ ဒီလို ငွေရှာတာတွေပေါ့ကွ၊ ဟော၊ ဟော၊ ဟို အရပ်ရှည်ရှည်ဟာက တို့ဘဏ်တိုက်က ဘာဘူကွ၊ ခု မင်း သွားနေမယ့် အိမ်က ဘာဘူလူမျိုးပေါ့”

“သိပ် ထူးဆန်းတာပဲဗျာ”

မူနူးက အသံထွက်ကာပင် အံ့သြပစ်လိုက်လေသည်။ ဒယ်အိုးကြီး များမှ အကြော်အလှော်နဲ့မှာ သူ့နှာဝသို့ ဝင်တိုးလာ၏။ နတ်သုဒ္ဓါဆိုတာ ဒါတွေ နေမှာ၊ ဟော၊ ရော်ဘာဘောလုံးတွေ၊ အရပ်ကလေးတွေ။ ဤသို့ဖြင့် မူနူးမှာ အထူးအဆန်း၊ အလှအပများကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု တွေ့ကြုံရလေ သည်။

“ရေခဲ၊ ရေခဲ”

“လာပါ ဆပ်၊ လိုင်းမကြူး ရမယ်၊ ဆော်ဒါ ရမယ်”

ဤအသံမျိုးကိုလည်း ကြားရသည်။

မူနူးသည် ရေခဲ တစ်တုံးကို ကိုက်စားလိုက်ချင်သည်။ သို့သော် သူ ဦးလေးကို သူ မပူဆာ။ ရေခဲဆိုင်အတွင်း သီချင်းသံ တစ်သံကို ကြားရ၍ သူ ရပ်ကြည့်ရာ သံသေတ္တာ တစ်ခုမှ ထွက်လာသောအသံ ဖြစ်လေသည်။ အပေါ်တွင် အနက်ဝိုင်းပြားလေး တစ်ဝိုင်း လည်၍နေသည် ကိုလည်း မြင်ရ၏။

“လာကွာ၊ လာ၊ တော်ကြာ မင်း မျက်စိ လည်သွားမယ်”

ဒရာရမ်းက လမ်းထောင့်တစ်ခု ရောက်နေရာမှ လှမ်းခေါ်လေ သည်။

“ဘယ်လို သီချင်း ဆိုနေတာလဲဗျ၊ သေတ္တာထဲ လူဝင်နေသလား ဦးလေးရဲ့”

ဆိုင်ထဲမှ လူတစ်ယောက်က သဘောတွေ့၍ ရယ်လေသည်။

နောက် မူနူးကို စိုက်ကြည့်လေသည်။

“မြန်မြန်လာကွ ခွေးကောင်လေး၊ အဲဒါ ဓာတ်စက် ခေါ်တယ်၊
အထဲ လူဝင်မနေဘူး၊ စက်က စကားပြောတာ”

မူနူးသည် စက်က ဘယ်လို စကားပြောသနည်းဟု ဆက်၍
မမေးရဲတော့။ ဓာတ်စက်အနီးမှ မခွာချင့်၊ ခွာချင်နှင့်သာ ခွာခဲ့ရလေသည်။

‘ဒင် ဒင် ဒင်’ ဟု အသံပေးရင်း သူ့နောက်သို့ နှစ်ဘီးယာဉ်
တစ်စီး ရောက်လာသည်။

“ဟေ့၊ သေသွားချင်လို့လား၊ လာနေတာ မမြင်ဘူးလားကွ၊ အနင်း
ခံချင်တယ် ထင်တယ်”

ယာဉ်ပေါ်မှ ယောက်ျားပျို တစ်ယောက်က ငေါက်လိုက်သည်။

“ခွေးမျိုးလေး၊ နင်တော့ သေမှာပဲ”

သူ့ဦးလေးကပါ ငေါက်၏။

အမှန်စင်စစ် သံမဏိ နှစ်ဘီး မြင်းရုပ် အကြီးစားတစ်ခု ဖြစ်သည်ဟု
မူနူး ထင်မိ၏။ မူနူး ရှေ့နားတွင် ခွေးရုပ်ကလေး တစ်ရုပ်ကို အရုပ်ဆိုင်ရှင်
က လမ်းပေါ်တွင် သံပတ်ပေး၍ ဆော့စေ၊ ပြေးစေသည်။

“အို၊ ဒီသူငယ်က ကျုပ်ခွေးနဲ့ သူ့ဘိုင်စကယ်နဲ့ ပြိုင်တာပါဗျ၊
ခင်ဗျား ကလေး ငေါက်မနေပါနဲ့။”

ဆိုင်ရှင်က ဒရာရမ်းကို ပြော၏။

“ဒါပဲကိုး ဘိုင်စကယ်ဆိုတာ”

မူနူး၏ သညာပေါ်၌ အသစ်အဆန်းတစ်ခု တိုးလာ၏။

မူနူးက ဆိုင်ရှင် သဘောကောင်းပုံကို ပြုံးမိလေသည်။

“မြန်မြန် လျှောက်လို့ ဆိုနေ၊ မင်း ဒီလို ငေးနေရင် သေမှာပဲ”

ပြောပြောဆိုဆို ဒရာရမ်းက မူနူးကို လက်သီးဖြင့် ဆုံးမလိုက်သည်။

မူနူးက နာ၍အော်၏။ သူ့ဦးလေးကို စိတ်ထဲမှ ကြိမ်းဝါးကာ နောက်မှ
တကောက်ကောက် လိုက်ရပြန်သည်။ သူ အရိုက်ခံရအောင် ဒုက္ခပေးသော
သံမဏိမြင်းသည် ရှေ့သို့လွန်ကာ သစ်သီးဆိုင်ရှေ့၌ ရပ်လိုက်သည်။ မူနူး
သည် မျက်စိတစ်လုံးဖြင့် သူ့ဦးလေးကို ကြည့်ကာ ကျန်တစ်လုံးဖြင့် နောက်
ထပ် သံမဏိ မြင်းတစ်ကောင်၊ သို့မဟုတ် အရုပ်ဆိုင်ရှင် ခေါ်သလိုဆိုလျှင်
ဘိုင်စကယ်တစ်ကောင် မြင်လိုမြင်ငြား ကြည့်လေသည်။

လမ်းကျဉ်းကလေးမှာ ဆိုင်တန်းများဖြင့် ပြည့်ညပ်လျက် ရှိသည်။

လူတစ်ယောက်သည် ပိုးအင်္ကျီကိုဝတ်ကာ ဖြတ်လျှောက်သွားလေသည်။ သူ့ဖိနပ်မှာလည်း ရွှေချည်ထိုးများဖြင့် မွမ်းမံအပ်သည်။ ဒီလူမှာလည်း မူနူးစိတ်တွင် နတ်သားတမျှ လှသည်။ ပိုးခြုံထည်များကို လွှမ်းကာ လက်ယမ်းယမ်း ခေါင်းယမ်းယမ်းဖြင့် ဖြတ်သွားသော မိန်းမများမှာလည်း နတ်သမီးတမျှ ချောသည်ဟု ထင်မိသည်။

ဪ၊ နတ်ပြည်များ ရောက်နေသလားပဲ။ ဒါမှ မဟုတ်ရင် အိပ်မက်ထဲမှာ အလှအပတွေပေါ်တဲ့ တိုင်းပြည်တစ်ပြည်ကို ငါ ရောက်နေတာပဲ။ ဒီကမ္ဘာကတော့ တို့ ‘ဂန်ဂရာ’ တောင်တန်းကမ္ဘာနဲ့ အခြားနားကြီး ခြားနားပါလား။ သို့သော်လည်း သူ့ကဲ့သို့ တောင်ပေါ်သား အသွင်အပြင်ရှိသူ တချို့ အဝတ်အစား နွမ်းနယ်စွာဖြင့် ကျောတွင် အလေးအလံများကို သယ်လာကြသည်ကို မြင်ပြန်တော့လည်း မူနူး တစ်မျိုး အံ့အားသင့်မိလေသည်။

“ဆလံ၊ ပါဒင်”

ဒရာရမ်းသည် လက်တစ်ပြန် ဆက်၍ မမီသော တိုင်လုံးကြီးများဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသည့် ဘဏ်တိုက် အဆောက်အအုံကြီးသို့ အဝင်အစောင့်ကို နှုတ်ဆက်သည်ကို မူနူး ကြားလေသည်။

မူနူးမှာ တွေ့ရသော ကမ္ဘာ့ ထူးဆန်းအံ့ဩစရာ ကောင်းပုံကို မတွေးတတ်အောင် ရှိနေသည်။

“ဆလံ၊ ဆလံ၊ ခင်ဗျား သိပ်နောက်ကျတယ်၊ ဘာဘူ သူ့နေလယ်စာ ယူပေးမယ့်လူ မရှိလို့ ဒေါပွနေတယ်”

ဟု ပါဒင်သည် မုတ်ဆိတ်မွေးကို သပ်ရင်း ပြောလိုက်သည်။ မူနူးသည် ပါဒင်ကို ဒရဝမ် အကြီးအကဲဟု ယူဆလိုက်သည်။

“ဘာဘူ အခန်းမှာ ရှိသလား”

ဘာဘူ ခိုင်းစရာရှိသည်ဟု သိရ၍ သူ့တူ မူနူး အလုပ်ရလိုရငြား ပြောကြားရန် အရေးတကြီး ဒရာရမ်းက မေးလေသည်။

“ရှိတယ်၊ ရှိတယ်၊ ဘာဘူ အထဲမှာ ရှိတယ်၊ နောက်ပြီး ဒီနေ့ ငွေတွေ ပို့စရာ ရှိတယ်၊ စာပို့တဲ့နေ့လည်း စာပို့နေ၊ ဒီနေ့တော့ အင်္ဂလိပ် လာလာကြီးတွေ လာကြလိမ့်မယ်၊ ခင်ဗျား မြန်မြန်ဝင်သွား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ရှုဟစ်”

ဒရာရမ်းသည် ဒရဝမ်အကြိုက် မဟာမေဒင် ဇာတ်ကြီးသူတို့ကို

နှုတ်ဆက်သည့်နည်းဖြင့် နှုတ်ဆက်လေသည်။

ထို့နောက် မူနူးဘက်သို့ လှည့်ကာ

“လာ၊ ငါနဲ့ လိုက်ခဲ့” ဟု ခေါ်သွားလေသည်။

မူနူးသည် ဒရာရမ်း နောက်မှ အခန်းကျယ်ကြီးများကို ငေးမောကြည့်ရင်း လိုက်သွားလေသည်။ သံတိုင်များဖြင့် ခြံခတ်ထားသော နေရာတွင် လူများ ဝိုင်းနေကြသည်ကိုလည်းကောင်း၊ တရုပ်ရှုပ်မြည်သော ငွေစက္ကူ ရေတွက်သံကိုလည်းကောင်း တအံ့တဩ ကြားရလေသည်။ သို့နှင့် အခန်းတစ်ခန်းသို့ ဝင်ခဲ့လေသည်။ တဝီဝီ လည်နေသော အတောင်ပံ နှစ်ခု အောက်တွင် ပြောင်လက်နေသော စားပွဲရှေ့ရှိ ခုံညားသော ကုလားထိုင်ကြီးပေါ်တွင် သေးသေးညက်ညက် လူတစ်ယောက် ထိုင်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။ ကုလားထိုင်မှာ ကြီး၍ ထိုင်နေသော လူကို ဝါးမျိုထားလေသည်။ ကုလားထိုင်ပေါ်မှ လူ၏ မျက်နှာထား ခပ်တင်းတင်းတွင် နှာခေါင်းပြားပြား၊ မျက်လုံးပြူးပြူး၊ ပါးပေါ်တွင် အဖြူစက်များနှင့် နှုတ်ခမ်းမွေကျိုးတိုးကျဲ့တဲတို့ကို တွေ့ရလေသည်။

“ကျွန်တော်မျိုး ဦးညွတ်ပါတယ် ဘာဘူကြီး”

ဒရာရမ်းသည် ခြေဖဝါးမှ ဖုန်မှုန့်တို့သုတ်ကာ လက်နှစ်ဖက်ကို ပတ္တာဆက်လျက် ဦးညွတ်လေသည်။

ဘာဘူကြီး ဆိုသူသည် မျက်တောင် တစ်ချက်လှန်ကြည့်ကာ စကားပြန်မပေးသေးချေ။

“ဟေ့ကောင်လေး၊ ပြောလေ၊ ကျွန်တော်မျိုး ဦးညွတ်ပါတယ်၊ ဘာဘူကြီးလို့၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် ဘာဘူကို ဘုရားသခင် စောင့်ရှောက်ပါစေလို့။”

ဒရာရမ်းက မူနူးကို နှုတ်တိုက် ရွတ်ခိုင်းစေသည်။

မူနူးသည် အဓိပ္ပာယ် မရှင်းလင်းသေးဘဲ ဒရာရမ်း ရွတ်ခိုင်းသည့် အတိုင်း ရွတ်ကာ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ သူ့စိတ်တွင် ထူးဆန်းသော ငွေဒင်္ဂါးရေသံ၊ စက္ကူရေသံ၊ ခြံလှောင်အဝမှ လူများ၊ ကော်ဇောကြီးများကိုသာ မြင်မိ၍ ရှုပ်ထွေးနေမိသည်။ သူသည် ဦးခေါင်းကို ငုံမြဲ ငုံ့ထား၏။

အခန်းမှာ ငြိမ်သက်နေသည်။ ဘာဘူကြီး ဆိုသူ၏ မျက်နှာတွင် ပြုံးစစ အမူအရာကို တွေ့ရပြီး၊ တစ်ဖန် ကျေနပ် နှစ်သိမ့်သော အမူအရာကို တွေ့ရပြန်သည်။ မူနူးသည် အားလုံးသော အမူအရာတို့ကို ကြောက်ရွံ့ခြင်း

တစ်ပိုင်း၊ အံ့သြရှုပ်ထွေးခြင်း တစ်ပိုင်းဖြင့် ဂရုစိုက်မိသည်။

“မဟာရတ်ဂျုံ”

ကိုယ်ကို ကျုံ့ကာ ဒရာရမ်းသည်

“ကျွန်တော် ဘာဘူကြီးအတွက် ခိုင်းဖို့ ကျွန်တော့် တူကလေး တစ်ယောက် ခေါ်လာပါတယ်” ဟု ရိုသေစွာ ပြော၏။

“အိုး၊ သူလား”

ဘာဘူကြီးက မူနူးကို လက်ညှိုးညွှန်၍ မေးလေသည်။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဘာဘူကြီး”

တစ်ဖန် ဒရာရမ်းက မူနူးကို ဤသို့ အမိန့်ပေးသည်။

“ဟေး၊ တောသား၊ လက်နှစ်ဖက် ယှက်ပြီး ဘာဘူကြီးကို အရိုအသေ ပေးလိုက်”

မူနူးသည် ခါးကိုင်းနေရာမှ စားပွဲအောက်မှ ထိုးထွက်နေသော ဖိနပ် အနက်ကြီး တစ်စုံကို မြင်မိလေသည်။

‘ငါ ဘယ်တော့များ ဒီလို သားရေဖိနပ်ကြီးမျိုး စီးရမှာလဲ’

“အေး အေး၊ ကောင်းသားပဲ”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် ဘာဘူကြီး ဆိုသူသည် လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်လာလေသည်။ ခဏတွင် ‘ဂလင် ဂလင်’ နှင့် ခွက်နက်နက်တစ်ခုမှ မြည်သံ ကြားရလေသည်။ ဘာဘူကြီးသည် ထိုအနက်ခွက်ကို ကိုင်ကာ

“ရက်စံဆာ၊ ရက်စံ၊ အင်းလေ၊ ဟုတ်ကဲ့”

ဘာဘူကြီးသည် အနက်ခွက်အတွင်းသို့ စကားလုံးများ ပေးသွင်းလိုက်လေသည်။ အနက်ခွက်တစ်ခုမှာ သူ့နား၌ ကပ်ထားလေသည်။ မူနူးသည် ဘာဘူကြီး ပြောသော စကားကို စူးစိုက် နားထောင်မိသည်။ ရွာမှာ ကျောင်းဆရာက ဘာဘူကြီးများ ဖြစ်လိုလျှင် အင်္ဂလိပ်စကား တတ်ရမည်ဟု ပြောဖူးသည်။ ခု ဘာဘူကြီး ပြောနေသည့် စကားမှာ အင်္ဂလိပ်စကား ဖြစ်ဟန်ရှိသည်။

ဘာဘူကြီးက အနက်ခွင်းတွင်းသို့ စကားလုံးများ ပစ်သွင်းနေစဉ် မူနူးသည် ဘာဘူကြီး၏ တစ်ကိုယ်လုံး သုံးသပ်ဆင်ခြင်လေသည်။ အလွန်ကြီးမားသော အိတ်ထောင်ကြီးများ၊ မာကျောတောင့်တင်း၍ ဖြူဖြူဆွတ်သော ကော်လံကြီးများ၊ ခေါင်းပေါင်းမှာလည်း ရွှေကြိုးတို့ဖြင့် မွမ်းမံအပ်ကာ ဖိနပ် အနက်ကြီးများကို ဆင်ထားလေသည်။

‘ဖိနပ်ကြီး၊ ဖိနပ်ကြီး၊ ငါ့မှာ ဒီဖိနပ်ကြီးမျိုးသာ ရှိရင်တော့ လမ်း
လျှောက်လို့လည်း မြန်မှာပဲ၊ ခြေထောက်လည်း ပေါက်မှာ မဟုတ်ဘူး’
စသည်ဖြင့် မူနူး တွေးကြည့်နေသည်။

“အများ၊ သူ့ကို အိမ်ခေါ်သွားပြီး ဘီဘီဂျီဆီ အပ်လိုက်ဟေ့”

ဒရာရမ်းသည် ဦးခေါင်းညွတ်၊ လက်နှစ်ဖက် ယှက်ကာ ဘာဘူ
ကြီးကို အရိုအသေပေးပြီး မူနူးသည် အင်ပီရီရယ် ဘဏ်တိုက်မှ ခွာခဲ့ရသော်
လည်း ဖိနပ် နက်ကြီးကိုသာ အာရုံဝင်စား၍ နေလေသည်။

သူတို့ တူအရီးသည် ရပ်ကွက်တစ်ခုသို့ ရောက်လာကြသည်။
ရပ်ကွက်၏ အစွန်ဘက်ဆုံး၌ ဘာဘူကြီး၏အိမ် ရှိသည်။ ဘာဘူကြီး၏
အိမ်မှာ လေးထောင့် တစ်ထပ်အိမ် ဖြစ်လေသည်။ ဝရန်တာတစ်ခု အပြင်
ဘက်သို့ ထုတ်ထားသည်။ ဝရန်တာ၏ အနောက်တိုင်း အင်္ဂလိပ်စာများ
ဖြင့် အရှေ့တိုင်း ယဉ်ကျေးမှုတွင် ဂုဏ်ဝင်နေသော ‘ဘာဘူနသူရမ်း၊
အကူငွေစာရင်းကိုင်၊ အင်ပီရီရယ် ဘဏ်တိုက်၊ ရှန်နဂါမြို့’ ဟု တွေ့ရ
လေသည်။

တောင်ကုန်းမြင့်ကလေးများတွင် ဘိုတ်များကို တွေ့ရသည်။ ပန်း
မျိုးစုံလည်း ထိုအိမ်များတွင် ဖူးပွင့်ကြသည်။ အရိပ်အာဝါသနှင့် ပြည့်စုံကာ
သာယာ၍ အေးအေးချမ်းချမ်း ရှိလှသည်။

‘ဪ၊ ဒီလို အိမ်ကြီးတွေမှာ ဘယ်သူတွေများ နေပါလိမ့်’

ဟု မူနူးသည် မှိုင်းမှုန်စွာ တွေးကြည့်လေသည်။

ထိုအိမ်မျိုး တစ်အိမ်မှ မျက်နှာနီနီ လူကြီးတစ်ယောက်သည် သူ့
တစ်ကိုယ်လုံးမှာ အထူးအဆန်းများဖြင့် ဆင်ယင်အပ်သည်။ ဘဏ်တိုက်က
ဘာဘူကြီးလို လည်ပင်းတွင်လည်း ပဝါ သေးသေးလေး တစ်ခု ရစ်ပတ်
ထားသည်။ ဘောင်းဘီ ပွပွကြီးကိုလည်း ဝတ်လိုက်သေးသည်။ ပြီးတော့
ဟော၊ သူ့ဖိနပ်ကြီးမှာ ခြေသလုံးကို ဝါးမျိုကာ ခူးအထိ တက်ထားသည်။

‘အေး၊ ဒါမျိုးကမှ ပိုကောင်းတာ၊ မြွေလည်း မကိုက်နိုင်ဘူး၊
စပါး ရိတ်ရတာ ဘယ်လောက် ကောင်းမလဲ၊ ဧကန္တ အင်္ဂလိပ်ကြီးဆိုတာ
သူ နေမှာပဲ’

ဤသို့ မူနူး တွေးတောကြည့်လေသည်။

“ဆလံ၊ ဟူဇာ”

သူ့ဦးလေးသည် ညာဘက် ခြေထောက်ကို ဘယ်ခြေထောက်သို့

ရိုက်လိုက်သည်။ သူဦးလေးသည် အင်္ဂလိပ်ကြီးကို အရိုအသေ ပေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“သူက တို့ဘဏ်တိုက်က ဘာဘူအကြီးကြီးကွ”

ဒရာရမ်းက မူနူးကို ပြောပြလေသည်။ ဒရာရမ်း မျက်နှာတွင် ရိုသေခြင်း၊ ကြောက်ရွံ့ခြင်းတို့ ပေါ်လွင်နေကြသည်။ နောက် ဒရာရမ်းသည် ဘာဘူကြီး အိမ်တံခါးကို ခေါက်လိုက်လေသည်။ သူတို့နှစ်ယောက် ခဏမျှ အပြင်ဘက်၌ ရပ်စောင့်နေကြသည်။ ဒရာရမ်းသည် တစ်ဖန် ထပ်၍ ခေါက် ပြန်သည်။

“ဘီဘီဂျီ၊ တံခါး ဖွင့်ပေးပါဦးဗျာ”

ဘေးမှ ပြတင်းတစ်ခု ပွင့်လာ၍ မိန်းမတစ်ယောက် မျက်နှာမှာ နက်မှောင်လှသည်။ ညီညီညွတ်ညွတ်လည်း မရှိလှ။ ပါးစပ် အနည်းငယ် ပြဲကာ ထိုမိန်းမက အပြုံးရောင်သန်းလိုက်သည်။ နှာခေါင်းမှာလည်း ချွန်လွန်း နေသည်။ နဖူးမှာတော့ အရေများ တွန့်လိပ်လျက်ရှိသည်။ ပြားချပ်နေသော ရင်အုံတွင် မွတ်စလင် ဆာရီကို ဆင်ယင်ထားလေသည်။ သူတို့ ဂန်ဂရာ တောင်တွင် ဒီလို အဆင်အပြင်မျိုးကို ဂျေဆင်းအမေ မြေပိုင်ရှင်ကတော် ကြီးကလွဲ၍ ဘယ်သူမျှ မဝတ်ကြ။ ရွာက မိန်းမများကတော့ ဂျေဆင်း အမေမှာ မိန်းမ မဟုတ်၊ အတူအယောင်များ၏ စုဝေးရာ သဏ္ဌာန်တစ်ခုသာ ဖြစ်သည်ဟု ပြောကြသည်။

မူနူးသည် ထိုမိန်းမ၏ အံ့သြဖွယ် မျက်နှာကို ကြည့်ကာ ကြက်သေ သေနေမိသည်။ မူနူးသည် ထိုမိန်းမမျက်နှာ မြင်ကတည်းက အလိုလို ရင်ဖိုမိလေသည်။ ဧည့်ခန်းမှ စားပွဲ၊ ကုလားထိုင်တို့မှာ တောက်ပြောင် နေကြသည်။

“ဘီဘီဂျီ၊ ကျွန်တော့် တူကလေးကို ဘီဘီဂျီ ခိုင်းဖို့ ခေါ်လာ တယ်၊ ဒီကောင်လေးပဲ”

ဒရာရမ်းက ဤသို့ပြောပြီး မူနူးဘက် လှည့်ကာ ငေါက်ပြန်သည်။

“ဟေ့ တောင်ပေါ်သား၊ လက်နှစ်ဖက် ယှက်ပြီး ဘီဘီဂျီကို ဦးညွတ်ပါတယ် ပြောလေ”

“ကျွန်တော် ဘီဘီဂျီကို ဦး”

မူနူး အသံမဆုံးခင် အခန်းတွင်းက ကလေးက စူးစူးပါးပါး အော်ငို လိုက်သည်။ ဘီဘီဂျီ အိမ်တွင်းသို့ ပြန်ဝင်သွားလေသည်။

“သေပါဟဲ့၊ သေပါဟဲ့၊ ခဏတစ်ဖြုတ်မှ အနား မနေရဘူး၊ နင် သေရင် ကောင်းမယ်၊ ဘာလို့ တစာစာ အော်နေရတာလဲ”

ဘီဘီဂျီက ခပ်ကြမ်းကြမ်း အော်လိုက်သည်။

ဒရာရမ်းက

“ကိုင်း၊ ကျွန်တော် ပြန်တော့မယ်၊ သူ့ကို ထားခဲ့မယ်နော်”

မူနူးက ဘီဘီဂျီ အဖြေကို စောင့်စားနေသည်။ ကြက်လည်တံ ကဲ့သို့ ရှည်လှသော လည်ပင်းကိုကြည့်ကာ မူနူး အသည်းယားမိသည်။

“နေဦး ဒရာရမ်း”

ကလေးကို လက်ဝါးစာ ကျွေးပြီး ထွက်လာသော ဘီဘီဂျီက ပြောလေသည်။

“နင် ဘာဘူကြီးကို ပြောခဲ့ပြီလား”

“ပြီးပြီ ဘီဘီဂျီ၊ ကျွန်တော် သူ့ကို ရုံး အရင်ခေါ်သွားတယ်၊ ဘာဘူကြီးက ဘီဘီဂျီဆီ ပို့လိုက်ဆိုလို့ ခေါ်လာရတာ”

“အင်းလေ၊ ဒါဖြင့် နေဦးဟေ့၊ နေဦးဟေ့၊ ဈေးသွား၊ အသီး အရွက်ကလေး ဝယ်ပေးခဲ့ပါဦး”

အခန်းတွင်းမှ ကလေးကလည်း တစ်ဖန် စူးစူးဝါးဝါး ငိုပြန်သည်။ ဘီဘီဂျီသည် ဒေါသပူန်ထကာ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်သွားရပြန်သည်။

မူနူးသည် ရွာတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သော အဒေါ် မျက်နှာကို မြင်ပြန် သည်။

“အင်း၊ အရီးလေး ဒီလောက် မဆူဘူး၊ ခု မိန်းမကြီးက ပိုကဲ တယ်”

သူ့ဘဝမှာ မရေရာလှ၊ ဒီလူတွေ၊ ဒီမိန်းမကြီး၊ ဒီကလေးနဲ့ ဒီအိမ်မှာ ဘယ်လို စခန်းသွားရဦးမည် မသိ။

“ဟေ့ ဒရာရမ်း၊ မင်း ဒီကောင်လေးကို ဘာဘူကြီးဆီ ခေါ်သွား ပြီးတော့ သူ ရုံးအပြန်မှာ ဈေးဝယ်ပေးလိုက်ပစေ”

မူနူးသည် ဘီဘီဂျီအသံကို ဆက်လက် စိတ်မဝင်စားတော့ဘဲ တွေးချင်ရာ တွေးနေတော့သည်။ အိန္ဒိယတိုင်းသားတို့၏ ဓလေ့ထုံးစံမှာ ဧည့်သည်များ ရောက်လာလျှင် အိမ်သည်က ကျွေးမွေးပြုစုဖို့သာ ရှိသည်။ ထိုသို့ မဟုတ်။ ယခုမူ သူ့ကို ကျွေးမွေးမည့်အစား သူ့ကိုပင် ခိုင်းနေပြန်ပြီ။

‘အင်း၊ သူတို့မြို့က ထုံးစံက တစ်မျိုး ထင်ပါရဲ့’ ဟုသာ မူနူး

ကူလီ

တွေ့မိတော့သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ဘီဘီဂျီ”

ဒရာရမ်းသည် ဤကဲ့သို့ သူ့ဆရာများကို ဂုဏ်ပြုရသဖြင့် ဝမ်းသာလုံး ဆိုနေပုံရသည်။

“လာဟေ့ မူနူး”

လမ်းလျှောက်ကြရင်း ဒရာရမ်းက မူနူးကို ကြိုက်လုံးဆွယ်လေသည်။

“မင်းကို သူတို့ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ကျွေးမှာပဲ၊ ဘာဘူကြီးက ပြောတယ်၊ မင်းကို တစ်လ သုံးကျပ် ပေးမယ်တဲ့၊ တို့ဘဏ်တိုက်အနားက ငါ့တဲလည်း ပြထားမယ်၊ အားတဲ့အခါ လာလည်လှည့်၊ မင်း ဘာဘူကြီးနဲ့ ဘီဘီဂျီကိုလည်း သူတို့အကြိုက် ပြုစု၊ သိရဲ့လား၊ သူတို့က ကြင်နာတတ်တယ်၊ ပြီးတော့လည်း မင်းကို ခိုင်းဖို့၊ စေဖို့၊ သူတို့ ခေါ်ထားတော့”

မူနူးသည် ဦးလေး ဒရာရမ်း၏ ဆုံးမဩဝါဒကို နာခံရင်း မျက်ရည်ပေါက် ကျမိလေသည်။ မျက်ရည်ဥများအကြားမှ ကျောက်တောင်များ ထူထပ်၍ နေခြည်တွင် ရွှေရောင်တောက်နေသော တောင်ကုန်းများပေါ် ရေစီးကြောင်းကြီးသဖွယ် တွန့်လိမ့်လာသော ဘီးမြစ်၊ အစအဆုံး မရှိသော လယ်ကွင်းကြီးများကို လွတ်လပ်စွာ လှည့်ပတ်ခဲ့ရသည်တို့ကို တွေ့မြင်လေသည်။

မူနူးသည် ညတွင် ဘာဘူနုသူရမ်း၏ မီးဖိုဆောင်၌ ခွေခွေကလေး အိပ်ရလေသည်။ ဒီတွင် သူ အေးအေးချမ်းချမ်း မရှိ။ ခရီးပန်းကာ နံ့ချည့်နေလေသည်။ နံ့ချည့်ခြင်းကို ဖြေဖျောက်ရန် အိပ်သော်လည်း မျက်စိကျယ်၍ သာ နေရတော့သည်။

သူ့ကို စောင့်ကြမ်း အညိုတစ်ထည် ဘီဘီဂျီက ပေးလေသည်။ သူ့ အင်္ကျီပွကြီးမှာလည်း ချွေးများဖြင့် နံ့စော်နေသည်။ သွေးစုပ်ကောင် ခြင်တွေကလည်း တစ်ညလုံး တဝီဝီ သူ့နားတွင် ရစ်ဝဲနေကြသည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း ခြင်ကိုက်သည့် အပိမ့်များဖြင့် ပြည့်နှက်နေလေသည်။ သူသည် အိပ်မပျော်နိုင်၍ သက်ပြင်းချလေသည်။ နောက် ဇွတ်ကြိုးစား၍ မျက်စိနှစ်လုံးကို မှိတ်လိုက်လေသည်။ ဘာဘူကြီး၏ တခေါခေါ ဟောက်သံကို မူနူး မီးဖိုဆောင်မှ ကြားရသည်။ ဘယ်အခန်းမှာ ဘာဘူကြီးတို့ လင်မယား အိပ်သည်ကို သူ မသိ။ ဈေးက ဟင်းသီးဟင်းရွက်ဝယ် ပြန်လာစဉ်က

ဘီဘီဂျီက မီးဖိုသို့ ခေါ်ကာ ယူလိုက်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဘီဘီဂျီကို တောက်တိုမည်ရ မီးဖိုဆောင်၌ ကူညီကာ အာလူးသီး လှီးပေးရသည်။ ဘီဘီဂျီက သူ့ကို ဆီကြော်မှန် အသိုးတစ်ခု ပေးလေသည်။ ညစာကို ခူးခပ်ပေးရသည်။ ဘယ်နေရာမှာ ဘယ်သူများ စားကြသည်ကို သူ မသိရ။ သို့ကြောင့်ပင် ဝမ်းဟာ၍ နုံးချည့်ချည့်ဖြစ်ကာ မီးဖိုဆောင်၏ ထောင့် တစ်ထောင့်တွင် ဝင်အိပ်နေလိုက်တော့သည်။ ဘယ်အချိန်အထိ သူ အိပ်ပျော် သွားသည် မသိ။ နောက်ဆုံး သူ့ သခင်မ ဘီဘီဂျီ၏ ဆူသံကို ကြားရမှ သူ အိပ်ရာမှ နိုးလေသည်။

*

“ဟဲ့ကောင်လေး၊ အမယ်လေးဟဲ့၊ ဒီလို နေမဝင်ခင် အိပ်တဲ့ တပည့်မျိုး ငါ မတွေ့ဖူးပါဘူး၊ ထဟဲ့ သေနာကောင်၊ နင့်ဆရာ ဘာဘူကြီး ကို ထမင်း ပြင်ကျွေးလိုက်ဦး၊ ထမင်းလေး ဘာလေး စားပြီးမှ အိပ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ နင်တော့ သေရအောင် ပြင်ပေတော့”

မူနူးသည် မျက်စိပွတ်ကာ ဘေးပတ်ပတ်လည်ကို သေသေချာချာ ကြည့်မိသည်။ သူ့ပတ်ပတ်လည်တွင် ကြေးအိုးများ၊ ကလေးကစားစရာ အရုပ်များနှင့် သူတို့ရွာက ဆေးဆရာကလေးအခန်းမှ ဆေးပုလင်းများကို တွေ့ရလေသည်။ ဆေးပုလင်းများမှာ ညစ်ညစ်ပတ်ပတ် နိုင်လှသည်။ ၎င်းနောက် ဂျုံအိတ်များ၊ ထင်းရှူးသေတ္တာများနှင့် သံပုံးများကို တွေ့ရသည်။ မီးဖိုဆောင်မှာ ပေရေလှသည်။ နံရံတွင် အင်္ကျီစုတ် ရှစ်ထည်နှင့် မှန်ကွဲ တစ်ချပ်ကိုလည်း တွေ့ရ၏။ တစ်ဖန် ကျပ်ခိုးစင် တစ်စင်ပေါ်တွင် စောင်များ၊ တစ်ဖက်ထောင့်တွင် ထင်းပုံများကို တွေ့ရ၏။ တစ်ဖက်နံရံမှ ဓာတ်ပုံများ မှာလည်း သူ့ကို ခေါင်းရှုပ်စေပြန်သည်။ အိမ်ထဲမှ မီးရောင်ကို သူ မြင်ရ သည်။ မူနူးသည် အိပ်ရာမှထကာ အိမ်တွင်း အထားအသိုကို ဂရုစိုက်၍ ကြည့်ပြန်လေသည်။ တစ်ဖန် ရွာတွင် သရက်သီး ခိုးခဲ့သည်ကို ပြန်၍ အမှတ်ရပြန်သည်။ ယခုသော် သူ စွန့်စားခန်းနှင့် ရင်ဆိုင်နေပြီ။ စွန့်စားခန်း မှာ ရိုးတွင်းခြင်ဆီတွင် ဖြစ်ပေါ်နေသော စွန့်စားခန်းပင် ဖြစ်သည်။ မူနူး သည် ခြေဖျားထောက်ကာ နောက်ဖေး တံခါးပေါက်ဆီသို့ သွားလေသည်။ အခန်း တစ်ခန်းတွင် အိပ်ရာကြီး နှစ်ခုနှင့် ကလေးပုခက် တစ်ခုကို သူ

မြင်ရသည်။ ဘာဘူကြီး ကိုယ်တစောင်းလဲ့ကာ အိပ်ရာတစ်ခုတွင် အိပ်နေသည်။ တစ်ဖက်မှ ခွေခွေကြီး အိပ်နေသူမှာ ဘီဘီဂျီ ဖြစ်ရမည်။ ညာဘက်ရှိ ပြတင်းပေါက်တစ်ခုမှ လူတစ်ယောက် အိပ်နေသည့် သဏ္ဌာန်ကို မူနူး မြင်ရပြန်သည်။ ထိုလူမှာ ညနေက တွေ့ခဲ့သော အင်္ဂလိပ်ကြီးမျက်နှာကဲ့သို့ အသား ဖြူသည်။ မူနူးသည် အလွန်ရှည်လျား တောက်ပြောင်သော စားပွဲကြီးနှင့် သူ သင်ခဲ့ရသော ရာဇဝင်စာအုပ်မှာ ပါသည့် ကုလားထိုင်မျိုးကြီးများကိုလည်း တွေ့ရပြန်သည်။ အားလုံးပင် သပ်သပ်ရပ်ရပ် ခင်းကျင်းထားကြသည်။ ဓာတ်ပုံ ကြီးငယ်များနှင့် ပြက္ခဒိန် တစ်ချပ်ကိုလည်း နံရံတွင် တွေ့ရသည်။ ညာဘက် ပြတင်းပေါက်မှာ မြင်ရသူမှာ ဘာဘူကြီး၏ညီပရင်းချန်း ခေါ် ချွတ်တားဘာဘူပင် ဖြစ်သည်။

“ဟေး၊ မူနူး၊ နင် နိုးပြီလား”

“နိုးပြီ ဘီဘီဂျီ”

မူနူးသည် ကြောက်ရွံ့စွာ ဖြေလိုက်လေသည်။

“အေး အေး၊ ဒါဖြင့် လုပ်စရာ ရှိတာတွေ ပြီးအောင် လုပ်ထားဟေ့”

ဟု ဘီဘီဂျီက အိပ်ချင် မပြေသေးသည့်ဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“မီးဖိုက ပြာတွေ သွန်ပစ်လိုက်၊ ပြီးတော့ နင် မနေ့ညက သောက်အိပ်ကြီးလို့ မဆေးသေးတဲ့ အိုးတွေ ဆေးလိုက်၊ နောက် မီးမွှေးပြီး ရေနွေးအိုး တည်ထား၊ ငါ နောက်ပြီးမှ ထမယ်”

ထိုခဏတွင် ကလေးငယ် ‘လီလာ’ ၏ အော်သံကို ကြားရလေသည်။ လီလာကို သူ့အစ်မ ‘ရှိလာ’ က ချော့၍ သိပ်လိုက်သည်။ မူနူးသည် ယနေ့အထိ ရှိလာကို မတွေ့ရသေး။ ရှိလာမှာ သူ့ဦးလေး ချွတ်တားဘာဘူနှင့် မြို့ထဲသွား၍ သူ မတွေ့ရသေးဟန် ရှိသည်။

မူနူးသည် မီးဖိုဆောင်သို့ ပြန်သွားလေသည်။ အားလုံးပဲ သူ့အဖို့ အသစ်အဆန်းချည်း ဖြစ်နေ၍ သူ ဘာကို စကိုင်ကာ၊ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိ။ ယောင်ချာချာ ဖြစ်နေသည်။

ရွာတွင် နေစဉ်က မနက် အိပ်ရာမှ နိုးလျှင် လယ်ပြင်ထွက်၍ သူ အပေါ့အပါး သွားလေသည်။ နောက် ရေတွင်းတွင် ရေချိုးသည်။ အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လျှင် ထမင်းကိုလွေးပြီး ကျောင်းသို့ ဒုန်းစိုင်းလေတော့သည်။ ကျောင်းပိတ်သည့်နေ့ ဆိုလျှင်တော့ ခြံမှ နွားများကို ထုတ်ကာ နွားကျောင်း ထွက်ရသည်။

ယနေ့ ဘာဘူကြီးအိမ်တွင် ဘယ်နေရာ အပေါ့အပါး သွားရမည် မသိ။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာလည်း အိမ်များ၊ ဘုံတဲများဖြင့် ပြည့်လျက်ရှိသည်။ လမ်းပေါ်မှာလည်း လူများ လမ်းသလားနေကြသည်။ ဘယ်သို့ သွားကြ၍ ဘာအလုပ် လုပ်ကြသည်ကို သူ ယခုတိုင် မသိသေး။ မီးဖိုမှ ထွက်ကာ နောက်ဖေးတစ်ဝိုက် ကြည့်မိသည်။ အိမ်သာ တစ်လုံးမျှ မတွေ့။ ထိန်းမနိုင် သိမ်းမနိုင် ဖြစ်တော့မည်ကိုသိ၍ အိမ်ဘေး ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ထိုင်၍ အပေါ့အပါး သွားလေသည်။

ခဏတွင်

“နင် ဘယ်သွားနေသလဲဟဲ့ မူနူး”

ဟူသော ဘီဘီဂျီ၏ အမင်္ဂလာသံကို ကြားလေသည်။ သူ နောက်ဖေး ထိုင်နေသည်ကို သူ့သခင်မ တွေ့သွားမှာ မူနူး အလွန်စိုးရိမ် သည်။ သို့သော်လည်း သူ့စခန်းမှာလည်း လက်စမသတ်သေး။

“ဟဲ့ ခွေးကောင်၊ ဝက်ကောင်၊ တောင်ပေါ်သား၊ နင့် ခေါ်တာ မကြားဘူးလား”

မူနူး နားတွင်းသို့ ရေခွေး ပွက်ပွက်ဆူ တစ်အိုး အလောင်းခံရ သကဲ့သို့ ဘီဘီဂျီ၏ ဆူညံအော်သံမှာ အစုလိုက် အပြုံလိုက် ဝင်လာကြ သည်။ ဘီဘီဂျီသည် နောက်ဖေးတံခါးမှ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ပင် ထွက် လာလေသည်။

“အမယ်လေးဟဲ့၊ အရှက်မရှိတဲ့ တောင်ပေါ်သား၊ သပေါက်မသား၊ ဖာသည်မသား၊ ဘယ်မှာ သွားရမယ်ဆိုတာ ငါ့ကို ဘာလို့ မမေးသလဲဟဲ့၊ တိရစ္ဆာန်ကလေးမှ အိမ်ကို ခေါ်ထားမိရက်သား ဖြစ်နေပါပြီ၊ ငါတော့ သေသာ သေချင်တာပါပဲ၊ ဒီမှာ ဖြတ်သွားကြတဲ့ အရာရှိကြီးတွေ၊ မျက်နှာ ကြီးတွေက ဘယ်လို ထင်ကြမလဲဟဲ့၊ နင် လုပ်ပုံတွေ ဟန်မကျလို့ ဘာဘူကြီးဂုဏ် ထိခိုက်လိမ့်မယ် သိလား”

ဘီဘီဂျီသည် မမျိုသိပ်နိုင်ဘဲ သူ့ဝမ်းထဲ ရှိသမျှကို အားလုံး အန်ထုတ်လိုက်သည်။ အတုံးလိုက် အတစ်လိုက် ထွက်လာသော အန်ဖတ် တို့မှာ မူနူးနားသို့ ခိုးလိုးခုလုနှင့် ဝင်လာကြသည်။ မူနူး မျက်နှာမှာ ရှက်သွေးဖြန်းလျက် ရှိသည်။ သူ့အာရုံမှာလည်း အမှောင်ထုတွင် နစ်မြုပ် နေသည်။ ခဏချက်ချင်းပင် သူ လဲသေချင်စိတ် ပေါ်မိလေသည်။ ဒီ အကြိမ်မှာ သူ နောက်ဖေးသွားသည်ကို လူမြင်ခံရသော ပထမအကြိမ်

ဖြစ်သည်။

တစ်အိမ်သားလုံး နိုးလာကြသည်။ ဘာဘူနုသူရမ်း ပထမဆုံး ထွက်လာလေသည်။ ဘာဘူကြီးမှာ ပိန်ပိန်သေးသေး ရှိလှသည်။ ရွှေဉာဏ် တော် တစ်ခွဲသားမျှနှင့် ဘာဘူကြီး အတွေးရောက်သည်မှာ သူ့အိမ်ကို သူခိုး ခိုးသွား၍သာ ဘီဘီဂျီ ဆူဟစ်နေသည်ဟု ထင်မိသည်။

နောက် ချွတ်တားဘာဘူ ထွက်လာသည်။ ချွတ်တားဘာဘူမှာ ရုပ်ချောသူ တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူ့အမူအရာမှာ ရွှင်ရွှင်လန်းလန်း ရှိသည်။

“ဘာများ ဖြစ်တာလဲဗျ”

ချွတ်တားဘာဘူက စုံစမ်းလေသည်။

နောက်ဆုံး ထွက်လာသူမှာ ဘာဘူကြီး၏ သမီးအကြီးဆုံး ရှိလာပင် ဖြစ်သည်။ ရှိလာမှာ အသက်ဆယ်နှစ်ခန့်ရှိ၍ အနည်းငယ် ပိန်သည်။ ဆံပင်ကတော့ ရွှေရောင်ကို ဆောင်၍ မျက်လုံးအိမ် ညိုသည်။ အသားမှာ အနည်းငယ် ဖြူသည်။ ရှိလာသည် မမျှော်လင့်သောအဖြစ်ကို တွေ့ရ၍ ပြုံးလေသည်။

“သောက်ရှက်မရှိတဲ့ တောင်ပေါ်သား”

ဘီဘီဂျီက အသံကုန် ဟစ်ပြန်သည်။

“ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ကျုပ် မီးဖိုဘေး ချေးယိုတယ်၊ ခွေးမသား၊ ဖာသည်မသားက”

“ဟုတ်သားပဲ ခွေးကောင်လေး၊ မင်း ဘာလို့ ဒီလို ကျင့်ကြံရ တာလဲ”

ဘာဘူကြီးက ဘီဘီဂျီ အဆူရပ်စေရန်နှင့် မူနူးကို ခြောက်လှန့်ရန် သေးကွေးသော လက်ကို မြှောက်၍ အော်လိုက်သည်။

ဘာဘူကြီးသည် အနီရောင် ကော်သဏ္ဌာန် ပျော့ပျော့ အဖတ် များဖြင့် သွားကို တိုက်နေပြန်သည်။

“သူနံပိုင်းထဲမှာ သွားချင်လို့ပေါ့ဗျ”

ဟု ချွတ်တားဘာဘူက ရယ်စရာ ပြောလေသည်။

“ဒီတော့ ဘီဘီဂျီက နံပိုင်းကို လျှော်ပေါ့၊ ခုဆိုတော့ ဂျာဒူးဝါလား ကို သိမ်းခိုင်းရမှာပေါ့”

တစ်ဖန် ဘီဘီဂျီကို ချွတ်တားဘာဘူက ဆွပြန်သည်။

ရှိလာသည် မထိတထိ ရယ်ကာ ချွတ်တားဘာဘူ ခြေသလုံးကို ပြေးဖက်လေသည်။

“သွား သွား ရှိလာ၊ နင့်အလုပ် မဟုတ်ဘူး၊ ဘီဘီဂျီက သူ့ကို အိမ်သာ ပြမထားဘူးလား”

ဟု ဘာဘူကြီးက မေးလေသည်။

“ရှင်က ဖျက်ဆီးတယ်ပေါ့လေ၊ သူ့ကို ကျုပ်အိမ်သာမှာ ထိုင်ရ မယ် ထင်သလား၊ ဝေလာဝေးရဲ့၊ သွား သွား၊ တစ်ယောက် ဂျာဒူးကို သွားခေါ်စမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့ဗျာ၊ ဟုတ်ကဲ့၊ သူ့ကို ထပ်ပြီး အော်မနေပါနဲ့ဗျာ၊ နောက်ထပ်တစ်ခါ ထပ်ပြီး ယိုနေပါလိမ့်ဦးမယ်၊ ကိုင်း ကိုင်း လက်ဖက်ရည် ရော၊ ဟေး ရှိလာ၊ လက်ဖက်ရည်ရောကွ၊ မင်း အမေက ဒေါသပုန်ထနေ တာနဲ့ တို့ကိုတောင် လက်ဖက်ရည် မပေးနိုင်တော့ဘူး ထင်တယ်”

“ခဏမှ မစောင့်နိုင်ဘူးလား ကိုယ်တော်ရဲ့”

ဘီဘီဂျီသည် နောက်မှ ရုပ်ရှုပ်သံကို ကြား၍ လှည့်ကြည့်လိုက် သည်။ မီးဖိုဆောင်၌ တွေတွေကြီး ရပ်နေသော မူနူးကို တွေ့ရလေသည်။

“နင် ဘယ်သွားနေသလဲဟဲ့ သေနာကောင်လေး”

“ကျွန်တော် ရေပိုက်သွားပြီး ရေဆေးတယ် ဘီဘီဂျီ”

မူနူးက ပြန်ပြောလေသည်။

“သွား သွား၊ နင် ရေချိုးချေဦး၊ ပြီးမှ ငါ့မီးဖိုကို လာ”

ဟု မူနူးကို တွန်းကာ ဘီဘီဂျီ နှင်လိုက်သည်။

“သွားဟဲ့၊ သွားဟဲ့၊ ငါ့ရှေ့မှာ လာရပ်မနေနဲ့”

ဘီဘီဂျီသည် တတွတ်တွတ်နှင့် တစ်ယောက်တည်း ရေရွတ်နေ ပြန်သည်။

“ဒီခွေးကောင်လေး ရောက်လာလို့ ငါ လုပ်ရကိုင်ရ သက်သာမလား အောက်မေ့မိတယ်၊ ခုတော့ အရင်ကအတိုင်းပဲ၊ ကျွန်ဘဝက ငါ မတက် တော့ဘူး၊ သင်း ကျွေးထားရတာ ဘာများ အကြောင်းထူးသေးလို့လဲ၊ ညစ်ပတ်ပေရေလိုက်တာလည်း လွန်လို့၊ သင်းတို့ တောင်ပေါ်သားတွေ ဇာတိပြုလာတာပဲ”

“ဟော ဟော၊ ပြောရော့မယ်၊ ခင်ဗျားကဖြင့် အရမ်းမဲ့ တောသား တွေ၊ တောင်ပေါ်သားတွေ ဆွဲမသွင်းနဲ့ဗျ၊ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် တောက

ကူလီ

လာတာပဲ မဟုတ်လား”

ချွတ်တားဘာဘူက ဘီဘီဂျီကို စနေပြန်သည်။

“အို၊ မင်းက နေရာတကာ နောက်တာပဲ၊ ကိုယ့်ဂုဏ်နဲ့ကိုယ် နေရတယ်ကွ၊ ဒီလို ခွေးမျိုးလေး မပြောနဲ့၊ တခြား လူစိမ်းဧည့်သည်တွေ ရှေ့မှာတောင် ဣန္ဒြေနဲ့ သိက္ခာနဲ့ နေရတယ်”

“ရှိလာရေ၊ မင်း ဘူတာရုံ အင်ပီရီရယ် လက်ဖက်ခြောက်ကုမ္ပဏီက ကြော်ငြာ မှတ်မိလားဟေ့”

“အင်ပီရီရယ် လက်ဖက်ခြောက်ပူပူ တစ်ခွက်သည် ပူလောင်သော နွေရာသီ၏ အသည်းနှလုံးကို အေးစေသည်ဆိုတဲ့ ကြော်ငြာလား ဦးလေးကြီး”

“အေး အေး၊ တစ်ခါလောက် ဘီဘီဂျီ ကြားအောင် ဆိုပြလိုက် စမ်းပါဟဲ့”

ခပ်ပြုံးပြုံး ချွတ်တားဘာဘူက ပြော၍ အိပ်ရာသို့ ပြန်သွားလေ သည်။

“အင်ပီရီရယ် လက်ဖက်ရည်ပူပူ တစ်ခွက်သည်...”

“ဟဲ့ ကောင်မလေးနော်၊ ငါ လက်ဖက်ရည် ဖျော်နေပြီ၊ ညည်းက ညည်းဦးလေး အတတ်သင်လို၊ ညည်းဦးလေးကတော့ ဆေးကျောင်းသားမို့၊ အရာရှိ အရာခံ ဖြစ်မှာပဲ၊ ညည်းကတော့ ဘယ်လိုများ ကတော်ဖြစ်မှာမို့ လို့လဲ၊ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်တွေ”

မူနူးသည် ကြေးအိုးများကို ပြာဖြင့် တိုက်ချွတ်နေလေသည်။ သူ နောက်ကျောပေးထားသည်မှာ အိမ်သာ ဖြစ်လေသည်။ အနံ့အသက် တို့ကို ရှူရှိုက်မိမှ အိမ်သာမှန်း သူ သိလေသည်။

“အင်း၊ ထူးဆန်းတဲ့ အိမ်သာပဲ”

အိမ်သာမှာ မူနူး တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးသော အပြင်အဆင် ဖြစ်လေ သည်။

“ကျွန်မ ကူပြီး ဆေးကြောပေးရဦးမလား မေမေ”

ရှိလာက ဘီဘီဂျီကို ပလီလေသည်။

“သွားစမ်းဟဲ့ သွားစမ်း၊ ဒီ ဘာမှအသုံးမကျတဲ့ ကောင်ကို ခိုင်း ရမယ်”

ရှိလာ ထွက်သွားသည်။

မူနူးသည် ဘီဘီဂျီ ဟိုဟာထည့်၊ ဟိုမွေ့ ဒီခေါက်နှင့် လက်ဖက်ရည်

ဖျော်နေသည်ကို စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်နေလေသည်။ ဘီဘီဂျီသည် ဇာတ်ကြီးသော ဟိန္ဒူမျိုး ဖြစ်သည်။ သူ ထမင်းချက်နေသော စည်းဝိုင်းအတွင်းသို့ ဘာဘူကြီး၊ ချွတ်တားဘာဘူနှင့် သူ့သူငယ်ချင်းများ အသုံးပြုသော ကြွေပန်းကန်များ မရောထွေးစေရ။ ဘာဘူကြီးနှင့် ချွတ်တားဘာဘူမှာ ဘီဘီဂျီနှင့် ဇာတ်မတူသော မွတ်စလင်များ ဖြစ်ကြသည်။ သို့သော် ဘီဘီဂျီ လက်ဖက်ရည် ဖျော်နေသည်မှာ ပေပေရေရေ နိုင်လှသည်။ ဒါကို မူနူး မြင်ရလေသည်။ ဘီဘီဂျီသည် မူနူးကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်တွင် သူ ဖြစ်ကတတ်ဆန်း လုပ်ကိုင်နေသည်ကို မူနူး ကြည့်နေကြောင်း သိသွားလေသည်။

“ဟဲ့ သေနာကောင်၊ ငါ လက်ဖက်ရည် ဖျော်နေတုန်း ကြည့်မနေနဲ့၊ နင့်အလုပ် နင် လုပ်”

သို့သော် မူနူး မျက်နှာမလွှဲခင်ပင် ဘီဘီဂျီသည် မမြင်စေချင်သော အရာကို မူနူး မြင်ရပြန်သည်။ ဘီဘီဂျီသည် ယင်ကောင် နှစ်ကောင်ကို လက်ဖက်ရည်ဖျော်ရင်း သတ်လိုက်ကာ လက်ဖက်ရည်ကရားထဲသို့ လောင်းထည့်နေသော ရေနွေးပွက်ပွက်ဆူထဲသို့ပင် ကြက်ဥနှစ်လုံး ထည့်လိုက်လေသည်။ သူတို့ ဂန်ဂရာတောင်တန်းမှာပင် ဤသို့သော အပြုအမူမှာ ကျန်းမာခြင်းနှင့် မညီညွတ်ဟု ယူဆကြသည်။

ဘီဘီဂျီသည် လူမိတာ နာတယ် ဖြစ်သွားကာ ဒေါဖောင်းလေသည်။ ထိုခဏတွင် လီလာသည် အိပ်ရာမှ စူးစူးဝါးဝါး အော်ပြန်သည်တွင် ပို၍ ဒေါသပူန်ထသွားလေသည်။

“ငါ သေလိုက်ပါဟဲ့၊ မိုးလင်းက နေဝင် သင်း ငါ့ကို ဒုက္ခပေးနေတာ အလုပ်မှ ဖြောင့်အောင် မလုပ်ရဘူး”

ဘီဘီဂျီသည် ပေါင်မုန့် နှစ်ချပ်ကို မီးကင်လိုက်သည်။ ယခုမှပင် လီလာသည် ပို၍ ကျယ်လောင်စွာ အော်ငိုလေသည်။

“တိတ်ပါဟဲ့ သေနာမလေးရဲ့၊ နင့်ကို ဘယ်စုန်းမကများ ပြုစားလို့ ဒီလောက် ငိုနေရတာလဲ၊ ငါ့မှာဖြင့် တစ်နေ့လုံး အားရတယ် မရှိဘူး၊ အဝတ်အစား လဲချိန်မှ မရဘူး၊ ဟိုဘက်အိမ် ဒီဘက်အိမ် ကူးချိန်မရ၊ ဈေးလည်း မသွားရဘူး၊ ညကလည်း ဆယ့်နှစ်နာရီထိုးမှ အိပ်ရတယ်၊ ဟဲ့ ဂျီလာ ဂျီလာ၊ နင့်ဟာမကလေးများ သွားချော့လိုက်စမ်းပါဦး၊ အလကားပဲ၊ အိမ်ထဲမှာ သောက်စကား များနေတယ်”

ချွတ်တားဘာဘူသည် ကလေးကို ပွေ့ကာ ရှိလာလက်သို့ ပေး၍ အငိုတိတ်စေရန် ဓာတ်စက်ဖွင့်လေသည်။

မူနူးသည် ကြေးအိုးကို တိုက်နေရာမှ သီချင်းသံကို ကြားလေသည်။ အငြိမ်မနေနိုင်တော့ဘဲ ကြေးအိုးတိုက်ရာမှ ထလေသည်။ မီးဖိုမှ ခွာကာ သီချင်းသံ လာရာသို့ သွားလေသည်။

ဘီဘီဂျီသည် အော်ဟစ်နေရ၍ ပေါင်မုန့် နှစ်ချပ် မီးကျွမ်းသွားလေသည်။ နောက်ထပ် နှစ်ချပ် ကင်ရပြန်လေသည်။

သာယာဖွယ် သီချင်းသံသည် တစ်မိနစ်မှ နှစ်မိနစ်ခန့် အိမ်ကို ပျံ့နှံ့သွားသည်။

ဘီဘီဂျီသည် ညနေ ဘာဘူလီလီယံ၏ မသာသို့ သွားနိုင်၊ မသွားနိုင် ချိန်ဆနေလေသည်။

မူနူးသည် ကြေးအိုးကို ကပျာကသီ တိုက်ဆေးပြီး အိမ်ရှေ့ပေါက်မှ အိမ်တွင်းသို့ ဝင်ခဲ့သည်။

“ဟေ့ကောင်လေး၊ မင်း ခြေထောက်ဆေးပြီးမှ ဝင်ခဲ့ရဲ့လားကွာ”

ဟု ချွတ်တားဘာဘူက မေးလေသည်။

“မဆေးရသေးဘူး ဘာဘူကြီး”

မူနူးသည် ခြေစုံဖြင့် ကော်ဇောပေါ်တွင် ရပ်နေသည်။

“အေး၊ အေး၊ ဒါဖြင့် ဟောဟို ဖျာပေါ် ရေဆေးလိုက်၊ အဲဒါ ရေဆေးဖို့ ခင်းထားတာ”

ချွတ်တားဘာဘူက နောက်လိုက်သည်။

မူနူးသည် အနည်းငယ် ရဲတင်းသွားသည်။ ချွတ်တားဘာဘူသည် သူ့ကို ဝင်လာ၍ မဆူဟု သူ တွေးမိသည်။ သူ သီချင်းသံကို စူးစိုက်၍ နားထောင်ချင်သည်။ ဓာတ်စက်ကိုလည်း သေသေချာချာ အနားကပ်၍ ကိုင်ကြည့်ချင်သည်။

‘ငါ ဘယ်လောက် ကံကောင်းသလဲ၊ ငါ နေတဲ့အိမ်မှာ သီချင်းဆိုတဲ့ စက်တစ်ခု ရှိတယ်’

ဟု အားရဝမ်းသာ ဖြစ်မိကာ စိတ်ထဲတွင် ရေရွတ်မိလေသည်။

မူနူးသည် လုပ်စရာ ဟူသမျှ ပြီးစီးအောင် လုပ်ပြီးမှ နားထောင်မည်ဟု တွေးကာ မီးဖိုဆောင်သို့ ပြန်ခဲ့သည့်နောက် ပြာများကို သွန်ရန် လမ်းမသို့ ထွက်ခဲ့သည်။ ခဏတွင်းပင် ဓာတ်စက် ရပ်သွားလေသည်။

“မင်းနာမည် ဘယ်သူလဲဟေ့၊ မင်း ပြာတွေ ဒီအပုံမှာ ရောပြီး ပစ်နိုင်တယ်”

အရပ်ရှည်ရှည် ကောင်လေးတစ်ယောက်က မူနူးကို မေးလေသည်။ သူသည် ရေပိုက်တွင် သံပုံးကို ရေခဲနေ၍ တခြား ကောင်လေး နှစ်ယောက် ကိုလည်း ရေပိုက်တွင် တွေ့ရသည်။

“မင်းကရော ဒီမှာ အစေခံလား”

မူနူးက ပြန်၍ မေးလေသည်။

“အေး၊ ငါ ဘာဘူဂိုပယ်ဒတ်စ်ရဲ့ အိမ်မှာ နေတယ်၊ သူက မင်း ဘာဘူထက် ကြီးတယ်ကွ၊ မင်း ဘာဘူရော၊ ငါ့ ဘာဘူရော တစ်ရုံးတည်း လုပ်တာပဲ၊ အားလုံး ဟိုရှိရာပူက လာတာ”

“ငါကတော့ ဂန်ဂရာက လာတာကွ”

နောက်ဆက်၍ မူနူးက သူတို့ရွာအကြောင်း၊ ရွာမှလူတွေ အကြောင်း၊ သူ့ဦးလေး ဒရာရမ်းနှင့် ရှန်နဂါသို့ လာခဲ့ပုံတို့နှင့် သူ ငယ်ငယ်က သူ့မိဘများနှင့် ဟိုရှိရာပူသို့ ရောက်ဖူးကြောင်းတို့ကို ပြောပြလေသည်။ မြောက်ပိုင်း အိန္ဒိယတိုင်းသားများပီပီ ဘွင်းဘွင်းနှင့် ရှင်းရှင်း ပြောကြ၏။ သူတို့ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ယုံကြည်မှုကို လဲလှယ်လိုက်ကြသည်။

အိမ်ဆီမှ သံစုံသီချင်းသံ တစ်သံကို ကြားရပြန်ရာ မူနူးသည် အိမ်ဆီသို့ ပြန်၍ သုတ်ခြေတင်တော့သည်။

“ဟေး၊ မျောက်လေး”

ချွတ်တားဘာဘူက သူ့ကို ပြောင်ခေါ်သည်။ မူနူးသည် ဖျာပေါ်တွင် မျောက်ကဲ့သို့ ပြောင်ချော်ချော် ထိုင်ကာ ချွတ်တားဘာဘူနှင့် အလွန်း သင့်သွားကြသည်။ မူနူးက သီချင်းသံကို လိုက်ကာ မျောက်က ကပြလေသည်။

“ကြည့်စမ်း၊ ဦးလေး ကြည့်စမ်း၊ ဒီကောင်လေး မျောက်လို ကနေတယ်”

ရှိလာက ရယ်လေသည်။

“အေး၊ အေး၊ ကောင်းတယ်ကွ”

လီလာကလေးသည် လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးကာ သဘောတွေ့နေသည်။

“ကျွန်မ ဝက်ဝံလုပ်မယ် ဦးလေး”

မူနူးက သွားဖြဲပြ၊ မျက်လုံးဖြဲပြနှင့် တကယ့် မျောက် အသွင် အသုံးတော်ခံလေသည်။

“ဟဲ့ ဘာသံတွေလဲဟဲ့၊ ဒီကောင်လေးက ဘာလို့ ဧည့်ခန်းထဲမှာ လာနေရတာလဲ၊ ဒါ နင့် နေရာ မဟုတ်ဘူး”

အားလုံးပင် ဘီဘီဂျီ အသံကြား၍ ငြိမ်သက်သွားကြသည်။

“နင် ဘာလို့ နင့်သခင်တွေနဲ့ ရောနှောရတာလဲ”

မူနူးသည် မီးဖိုချောင်သို့ လစ်ပြေးတော့သည်။ ဒီတစ်ခါတော့ မူနူးမှာ ရောက်စကလောက် ဘီဘီဂျီအသံကို မတုန်လှုပ်တော့။ ခဏအတွင်း က သီချင်းစက်မှ အသံစုံနှင့် စိတ်ရှိလက်ရှိ ပျော်ခဲ့၍ ကျေနပ်နှစ်သိမ့်၍ပင် နေသေးသည်။ မီးဖိုမှ မိခိုးများ အူထွက်လာကာ မူနူးမျက်နှာကို ဖုံးလွှမ်း သွားသောကြောင့် တောက်ပြောင်နေသော ဘီဘီဂျီ၏ မျက်လုံးအစုံသည် မူနူး၏ အချို့ပေါ် သကာလောင်းထားသော မျက်နှာကို မမြင်ရ။ သို့မဟုတ် လျှင် မူနူးကို မြင်ကာ ဆူဆောင့်လိမ့်ဦးမည် အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။

“နင့်နေရာက မီးဖိုချောင်၊ နင် ဘယ်တော့မှ နောက်ကို ကလေး တွေနဲ့ ချွတ်တားဘာဘူဆီကို မသွားရဘူး၊ မြန်မြန် လုပ်စရာရှိတာတွေ လုပ်၊ ဆယ်နာရီထိုးရင် ဘာဘူကြီး ရုံးသွားရမယ်၊ ရှိလာလည်း ကျောင်း သွားရမယ်၊ နင် အလုပ်ကို တွင်ကျယ်အောင် လုပ်ရမယ်၊ နင့်ကို အလှူကြည့် ဖို့ ခေါ်ထားတာ မဟုတ်ဘူး၊ နင့်ကို လခ ကောင်းကောင်း ပေးထားရတာ၊ ဒါလောက် ပိုက်ဆံကို နင့်တစ်သက်မှာ နင့်ရွာမှာ မြင်ဖူးရဲ့လား၊ နင် မပြောနဲ့၊ နင့်အမေတောင် ဒီလောက် ပိုက်ဆံ ကိုင်ရမှာ မဟုတ်ဘူး၊ နင် ဒီလောက် လခရတာ တော်လှပြီ”

ဟုတ်သည်၊ သုံးကျပ်မျှသော အသပြာကို မူနူး မမြင်ဖူးချေ။

ဪ၊ ကံကောင်းစွ၊ ကံကောင်းလေစွ။

“နောက်ပြီး ငါ့ အိမ်ဘေးမှာထိုင်ပြီး ချေးမယိုပါနဲ့၊ ဂျာဒူးဝါလား လာရင် တောင်ကုန်းအောက်က အစေခံအိမ်သာကို မေးထား သိလား၊ နောက် ငါ့အိုးတွေကို လက်မဆေးဘဲ ဘယ်တော့မှ မကိုင်နဲ့၊ နင့်ကိုယ်က ညစ်တီးညစ်ပတ်နဲ့၊ ရေချိုးပြီးရင်လည်း ဒီအဝတ်နဲ့ သုတ်တာပဲ၊ လက်မှာ ပေရင်လည်း ဒီအဝတ်ကို သုတ်တာပဲ၊ ဘာလို့ ငါ့ဆီမှာ မျက်နှာသုတ်ပဝါ မတောင်းသလဲ၊ နင် မရှက်ဘူးလားဟင်၊ ရှိလာ ရှိလာ သွားစမ်း၊ သေတ္တာ ထဲက မျက်နှာသုတ်ပဝါ အစုတ်တစ်ထည် ယူပြီး ဒီခွေးမျိုးလေးကို ပေးလိုက်

စမ်း၊ ကြားရဲ့လား၊ လက်မဆေးဘဲ ငါ့ ပစ္စည်းဆို ဘာမှ မထိနဲ့၊ ခု ရေချိုးပြီးကတည်းက ဘာများ ကိုင်လာသေးလဲ”

“ဘာမှ မကိုင်ပါဘူး ဘီဘီဂျီ”

ပါးစပ်ကသာ ပြောရသော်လည်း သူ့စိတ်ထဲတွင် သီချင်းသံနှင့်အတူ ခုန်ဆွနေ၍ နားကတော့ ဓာတ်စက်ဆီသို့ ရောက်နေသည်။ ဘီဘီဂျီ ပြောသည်မှာ သူ့နားထဲသို့ ဝင်သည့် စကားလုံးလေးမျှသာ ဝင်သည်။

“အေး၊ ဒါနဲ့၊ နင် အိုးတွေ ကိုင်တယ် မဟုတ်လား”

“လက်ဆေးပြီးမှ ကိုင်တာပါ ဘီဘီဂျီ”

“နင် ဘာမှ မကိုင်ဘူးနော်”

“မကိုင်ဘူး ဘီဘီဂျီ”

“အမှိုက်တွေရော”

“အမှိုက်သွန်ပြီးတော့ ကျွန်တော် ရေပိုက်မှာ လက်ဆေးခဲ့တယ်”

“နောက်ရော”

“ဘာမှ မကိုင်တော့ဘူး”

မူနူး မုသား သုံးလိုက်သည်။ အမှိုက်များ သွန်အပြီး ရေပိုက်တွင် သူ ရေမဆေးခဲ့။ ကော်ဇောတွင် လက်သုတ်လိုက်သည်။

“အေး၊ ချွတ်တားဘာဘူဆီ လက်ဖက်ရည် ယူသွား”

မူနူးသည် ဘယ်သို့ လက်ဖက်ရည်ကို ယူရမည် မသိ။ ပန်းကန် ပြားနှင့် လက်ဖက်ရည်အိုးကို တစ်ခုစီပဲ ယူသွားရမလား၊ လင်ပန်းကိုပဲ မ သွားရမလား သူ သေချာရန် ဘီဘီဂျီကို မေးလေသည်။

“ဘယ်လို ယူသွားရမလဲ ဘီဘီဂျီ”

“ဘယ်လို ယူသွားရမယ်၊ နင် ဒါလောက်မှ မသိဘူးလား၊ ဒရာရမ်း က ဘယ်လို ထိုင်းတဲ့ ကောင်းကလေးများ ခေါ်လာပါလိမ့်။

“ဒီအိုးတွေက ဘာနဲ့ လုပ်ထားတာလဲ ဘီဘီဂျီ”

ဘီဘီဂျီ ပြောသည်ကို သူ မကြား၊ တွေးချင်ရာတွေး၍ ကြေးအိုး များကို ဘယ်သို့ လုပ်ထားပုံကို မေးပြန်သည်။

“ခွေးမျိုး၊ ငါ စကားပြောနေတုန်း ဝင်ရှုပ်တယ်၊ သွား လက်ဖက် ရည် ပို့ချေ၊ အေးကုန်ရော့မယ်၊ ကျမကွဲစေနဲ့၊ ကွဲရင်တော့ နင့်ခြေထောက် ရိုက်ချိုးထားမယ်၊ နားလည်လား”

မူနူးသည် လင်ပန်းကို မကာ စိတ်ပါလက်ပါ ချွတ်တားဘာဘူဆီသို့

ပြေးလေသည်။

“ဟေ့ လက်ဖက်ရည် လာပြီဟေ့၊ လက်ဖက်ရည်၊ လက်ဖက်ရည်”

ရှိလာသည် အော်ကာ မြူးနေသည်။ သူ့မျက်လုံးပြာကလေးများမှာ အရည်ပျော်ကျကာ နှုတ်ခမ်းများမှာလည်း လှုပ်ရှားလေသည်။

“ဟီး၊ လက်ဖက်ရည် သောက်ချင်တယ်”

လီလာငယ်က အော်ပြန်သည်။ လီလာငယ်သည် သီချင်းသံတွင် ပျော်မြူးနေရာမှ အော်လိုက်သည်။

“ချထားခဲ့ဟေ့ အသားမည်းလေး”

ချွတ်တားဘာဘူက စကားအမှား သုံးလိုက်သည်။ သို့သော် သူ စိတ်ပါလက်ပါ မှားလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အင်္ဂလိပ် မင်းဘုရားများကလည်း သူတို့ တပည့်များကို ဒီလိုပင် ‘ထားခဲ့ဟေ့ လူမည်းလေး’ ဟု ပြောကြသည်ကို သူ အတုခိုးလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ အမှန်မှာတော့ ချွတ်တားဘာဘူမှာ ဘိုစိတ်ဝင်ကာ သူ့ပေါင်သူ လှန်ထောင်း လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

“ပါပါ၊ လက်ဖက်ရည် သောက်ရအောင်”

ရှိလာက ယခုတိုင် အိပ်နေသော ဘာဘူကြီး ဖေဖေကို အော်၍ ခေါ်လိုက်သည်။

“ဘာလို့ နှိုးရတာလဲဟဲ့၊ ရုံးမှာ တစ်နေ့လုံး ပင်ပန်းလာရတာ”
ဘီဘီဂျီက အော်ပြန်သည်။

ဘာဘူနုသူရမ်းသည် ခြေသံဖော့နင်းကာ ဧည့်ခန်းသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဘီဘီဂျီကို သူ လန့်သည်။ ဘီဘီဂျီနှင့် မနက်စောစော မဆူမပွက်လို့။

မူနူးသည် လက်ဖက်ရည်လင်ပန်းကို စားပွဲပေါ်တွင် ချခဲ့ကာ နောက်ဖေးတံခါးသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ ချွတ်တားဘာဘူသည် လည်ပင်းရှည် ကရားကြီးထဲမှ နွားနို့ကို ငှဲ့လိုက်သည်။ နောက် လက်ဖက်ရည်အိုးမှ လက်ဖက်ရည်ကို ထည့်ပြန်သည်။ ပြီးမှ သကြားကို ထည့်ကာ မွှေလေသည်။

‘ထူးဆန်းတာပဲ၊ ဘာလို့ နွားနို့ကို တစ်ခါငှဲ့၊ နွားနို့ကို တစ်ခါလောင်း လုပ်ရတာလဲ၊ အိမ်မှာဆိုရင် ဒေါ်လေးက နွားနို့ရော၊ လက်ဖက်ခြောက်ရော၊ သကြားရော တစ်ခါတည်း ရောကျိုလိုက်တာပဲ၊ နောက်ပြီး မုန့်ပြားကြီးကိုလည်း မီးမြှိုက်သေးတယ်’

မူနူးမှာ တအံ့တဩ စဉ်းစားမိလေသည်။ သူ ပေါင်မုန့်ကို တစ်ခါမျှ

မမြင်ဖူးချေ။

“ယို ဘယ်မလဲဟေ့၊ ဟေး၊ မျောက်ကလေး ယိုရောကွ၊ သွား ဘီဘီဂျီဆီ ယိုဖြစ်ဖြစ်၊ ထောပတ်ဖြစ်ဖြစ် သွားတောင်းချေ”

“ဒီမှာ ယိုနဲ့ထောပတ်၊ သူတို့ သွားပြီး အပင်းဆို့ချေ၊ ငါကတော့ အစေခံလို ကုန်းလုပ်နေရတယ်၊ သင်းတို့ကတော့ ကောင်းကောင်းစားလို့။”

မူနူးသည် ယိုဘူးကို ဧည့်ခန်းဆောင်သို့ ယူသွားလေသည်။ သူတို့ မြန်ရေရှက်ရေ စားသောက်နေကြသည်ကို ဘေးမှ ကြည့်နေမိသည်။

“လာခဲ့၊ လာခဲ့၊ သေနာကောင်လေး၊ ဘယ်မှာလဲ ဟင်”

ဘီဘီဂျီက မူနူးကို အော်ခေါ်လေသည်။ ရှိလာက သူ့ဦးလေးကို မူနူးအား လက်ဖက်ရည် တိုက်ရမလားဟု မေးသည်ကို ဘီဘီဂျီ ကြား၍ ခေါ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဧည့်ခန်းကို လက်ဖက်ရည် သွားပို့ပြီးတာနဲ့ နင့်အလုပ် ကုန်ပြီ လို့ ထင်သလား”

မူနူးသည် ဝမ်းနည်းစွာနှင့် ရှိလာ၏ လက်ဖက်ရည်ကို မသောက် ရဘဲ မီးဖိုဆောင်သို့ သုတ်ခြေတင်ခဲ့ရသည်။

“လာခဲ့၊ အိုးတွေကို ပြာနဲ့တိုက်၊ သောက်ပျင်းကဖြင့် ထူလိုက် တာ လွန်လို့၊ ပြောင်အောင်တိုက်၊ သိလား၊ အမယ်လေးဟဲ့၊ ငါ့များ ဘယ်သူမှ ကူမယ့်သူ မရှိဘူး၊ ထားခဲ့၊ ထားခဲ့၊ ငါပဲ လုပ်လိုက်ပါ့မယ်၊ ဘယ်တော့မှ နင့်ကို မျက်နှာ လွှဲရမှာလဲ၊ ဟိုအပေါ်က အိုးတွေနဲ့ ယှဉ်ကြည့် စမ်း၊ နင်တော့လား”

ထိုအချိန်တွင် ဘီဘီဂျီကို အိမ်ထဲမှ ဘာဘူကြီးက ခေါ်လိုက်သည်။

“ရှိလာတို့၊ အမေရေ၊ လက်ဖက်ရည်ပန်းကန် တစ်လုံးဟေ့၊ ဘာဘူ ရမ်လား လာလို့၊ နောက်ပြီး မုတ်ဆိတ် ရိတ်ချင်လို့၊ ရေနွေးကိုလည်း အဆင်သင့်ဟေ့၊ ရှိလာလည်း ရေချိုးတော့၊ ဘာဘူရမ်လားရဲ့ သမီးကြီးတွေ တောင် လာခါနီးနေပြီ၊ ကျောင်းသွားရမယ်”

ဘီဘီဂျီသည် လက်ဖက်ရည်ပန်းကန် တစ်လုံးကို စင်ပေါ်မှ ယူကာ ဧည့်ခန်းဆောင်သို့ ဝင်သွားလေသည်။ မူနူးသည် ဘီဘီဂျီ ထွက်သွားသည့် တစ်ခဏတွင် စိတ်သက်သာရလေသည်။ ဘီဘီဂျီသည် မီးဖိုသို့ ဝင်လာ ကာ ဘာဘူကြီး အလိုရှိသော ရေနွေးဇလုံကို မူနူးအား အပို့ခိုင်းလိုက်ပြီး ရှိလာနှင့် လီလာတို့ကို ရေချိုးပေးနေလေသည်။

ကျော်အောင် (၁၉၂၇-၂၀၀၀)

ပခုက္ကူမြို့ ပေါင်းလောင်းရှင်ရပ် အဖ ဦးကြင်မောင်၊ အမိ ဒေါ်တင်မြင့်တို့က ၁၉၂၇ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီ ၂၈ ရက်နေ့တွင် မွေးဖွားသည်။ ငယ်မည်မှာ အောင်ကြည်၊ အမည်ရင်း ဦးကျော်အောင်ဖြစ်သည်။

ငါးနှစ်အရွယ်မှ ရှစ်တန်းအောင်သည်အထိ ပခုက္ကူမြို့ ဝက်စလီကျောင်းတွင် ပညာသင်ကြားသည်။ ရှစ်တန်းအောင်သည့်နှစ်တွင် စစ်ဖြစ်သည်။ ၁၉၄၆ တွင် တက္ကသိုလ်ဝင်စာမေးပွဲအောင်မြင်ပြီး ဆေးတက္ကသိုလ်သို့ တက်ရောက်သည်။ သို့သော် နောက်ပိုင်းတွင် ဝိဇ္ဇာပညာရပ်သို့ ပြောင်းလဲသင်ကြားသည်။ ၁၉၅၄ တွင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်က ဝိဇ္ဇာဘွဲ့ရရှိသည်။

၁၉၄၄ ခုနှစ်တွင် ဗမာ့တပ်မတော်သို့ဝင်သည်။ ပဉ္စမပတ်ဗိုလ်သင်တန်းတက်သည်။ ၁၉၄၅ ခုနှစ် ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေးတွင် တိုင်း(၁) ၁၀၃ တပ်ရင်း၌ ပါဝင်တိုက်ခိုက်ခဲ့သည်။ ပခုက္ကူခရိုင် ပြည်သူ့ရဲဘော်အဖွဲ့အတွင်းရေးမှူး (၁၉၄၆)၊ ဗမာနိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ ကျောင်းသားသမဂ္ဂအမှုဆောင် (၁၉၄၇-၁၉၄၉)၊ စာပေသစ်မဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာအဖွဲ့ဝင် (၁၉၅၀)၊ မြန်မာ-ဆိုဗီယက်ယဉ်ကျေးမှုအသင်း၏ အတွင်းရေးမှူး (၁၉၅၂-၅၃)၊ တက္ကသိုလ်ဘာသာပြန်ဌာန (၁၉၅၅-၅၆)၊ သမိုင်းကော်မရှင် (၁၉၅၆-၅၇)၊ တက္ကသိုလ်

ဘာသာပြန်နှင့် စာအုပ်ထုတ်ဝေရေးဌာန (၁၉၅၇-၈၇) တို့တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။

မြန်မာစာအဖွဲ့ အဖွဲ့ဝင်၊ ပခုက္ကူဦးအုံးဖေစာပေဆု ရွေးချယ်ရေး အဖွဲ့ဝင်၊ အမျိုးသားစာပေဆု စိစစ်ရွေးချယ်ရေး ကော်မတီဝင်၊ မြန်မာနိုင်ငံ စာပေနှင့် စာနယ်ဇင်းအဖွဲ့ ဥက္ကဋ္ဌ (၂၂-၆-၁၉၉၈ မှ ၁၃-၂-၂၀၀၀ ထိ) ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။

၁၉၄၇ တွင် ပြည်သူ့ရဲဘော်ဂျာနယ်၌ စာ စတင်ရေးသည်။ ပင်ကိုရေးဝတ္ထုများတွင် နိဗ္ဗာန်ဘုံပျောက်ဆုံးခြင်း၊ အနီထဲက ကြယ်ဖြူပွင့်နှင့် သမဂ္ဂအလံတော်အောက်ဝယ် တို့သည်လည်းကောင်း၊ ဘာသာပြန်ဝတ္ထုများတွင် ကူလီ၊ မြစ်ကမ်းပေါ်က စက်ရုံကလေး၊ အမှောင်ခေတ်က ချစ်သူများ၊ နှလုံးလှဆရာဝန်၊ ချုံကင်း၊ မာကိုပိုလို၊ အကောင်းမြင်သမား တို့သည်လည်းကောင်း၊ ခရီးသွားမှတ်တမ်းအဖြစ် ဓားလွတ်ကိုင့် ဆာမူရိုင်း၏ ကိုကာကိုလာယဉ်ကျေးမှု နှင့် ဟောင်ကောင်နေဦးညများသည်လည်းကောင်း၊ ကျမ်းစာအုပ်များတွင် မတ်ဝါဒလမ်းညွှန်၊ လူ့သမိုင်း၊ ကမ္ဘာ့ဂန္ထဝင် တစ်ဆယ်နှင့် ကမ္ဘာကျော် ၁၀၀ (ညွန့်ကြူး၊ မင်းကျော်တို့နှင့် ပူးတွဲရေး)တို့သည်လည်းကောင်း ထင်ရှားသည်။ တောရိုင်းမြေ [၁၉၆၇ အမျိုးသားစာပေဆု (ဘာသာပြန်)]၊ အရေးကြီးပြီ သွေးစည်းကြစို့ [၁၉၇၁ အမျိုးသားစာပေဆု (ဝတ္ထုရှည်)]၊ အို ဂျေဆလင် [၁၉၉၅ အမျိုးသားစာပေဆု (ဘာသာပြန်၊ သုတ)]၊ နေဝင်ဘုရင်များ [၁၉၉၈ အမျိုးသားစာပေဆု (ဘာသာပြန်၊ သုတ)]၊ ရရှိခဲ့သည်။ ၁၉၈၆ တွင် နိုင်ငံ့ဂုဏ်ရည် ဒုတိယအဆင့်၊ ၁၉၉၉ ခုနှစ် စက်တင်ဘာ ၂၄ ရက်တွင် အရှေ့တောင်အာရှစာပေဆု (S.E.A Writers Award) ချီးမြှင့်ခံရသည်။

၂၀၀၀ ပြည့်နှစ် ဖေဖော်ဝါရီ ၁၃ ရက် ညနေ ၄ နာရီတွင် ရန်ကုန်မြို့၌ ကွယ်လွန်သည်။

* * *